

215
24+

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

TUẦN LỄ TỪ 26-5-72 | SỐ 52 | BỘ GIÁ 60 đ.
ĐẾN 1-6-1972 | MỜI

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

như bờ rêu âm
một nửa thiên đường
chiều hôm bên vườn
mưa
vực mắt
trong hơi thở

TRẦN HOÀN TẮT
TRẦN NGHI
MAI
TÓC TIÊN
CHÂU HÀ
ĐẶNG ĐIỂM TIÊU MAI

THƠ

hà mật thương — nguyên đình buy — trần phượng vũ
— hàn nhân — hạc trắng — mây hạ — phạm khánh vũ.

TRUYỆN DÀI

tình mộng
vuông cổ hẹn
mùa áo vàng

HOÀNG HẢI THỦY
ĐINH TIẾN LUYỆN
TỪ KẾ TƯỜNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
bệnh mới lớn
biết một biết mười
chạp phở
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
KIẾN VÀNG
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

thư gửi anh Duyên Anh

Anh mến,

Luyện mượn trang 1 này để viết cho anh, hẳn là chẳng phải thư của một thư ký đạo đạt lên chủ nhiệm, mà bằng tâm tình, có lẽ như anh một lần gửi người bạn thuở nhỏ lần đạn, anh Đặng Xuân Côn (thư ấy anh... dọa viết tiếp rồi số sau sao lại không?) Mình làm báo lạ nhất thế giới phải không anh. Lạ quá đi ấy chứ. Làm báo như mình là bày một trò chơi, chơi chung với độc giả, những độc giả thân tình sẵn sàng tham dự trò chơi với tất cả nụ cười và đôi khi cũng không dấu cả những bực dọc, những chông thu hàng ngày khen ngợi hay trách móc. Làm báo có say mê là như thế đấy, hứng thì ra báo, chán thì bỏ dở. Anh có mấy đời làm chủ nhiệm kiêm chủ bút, mấy đời tham lam ôm đồm bao đàn tất cả công việc tòa soạn. Kết quả là tờ báo nào anh làm chủ cũng lần kèn ra chết khi chưa đầy một năm. Anh chưa có số làm chủ báo anh Duyên Anh ạ, anh làm thuê cho người thì tờ báo khá lắm, lên vùn vụt, sống năm này qua năm khác. Thành thật là như thế, anh có dư tài năng của một người viết, có thừa say mê của một người làm việc, nhưng anh thiếu ngón tay của một ông chủ. Khi đời chủ nhiệm mù tịt về nghề nghiệp, có bao giờ cầm lấy bút, dù là viết bài «phóng», thế mà tờ báo vẫn sống. Anh nhớ những ngày ngồi ở 55A Hồ Xuân Hương làm tờ Báo Bè, buổi trưa trên căn gác thấp ăn bánh mì cỏi tràn ra làm việc, chủ nhiệm ôm báo từ nhà máy lên gò lưng mà đếm từng xấp một để giao cho nhà phát hành? Tòa soạn số một công việc gì chủ nhiệm có thể làm được hết, từ việc ngồi sửa bài đến việc chạy của một tùy phái. Những người chủ nhiệm kiêm chủ bút là những người khốn khổ tội nghiệp nhất xứ mình. Ông Nguyễn Mạnh Côn trước trách anh là ôm đồm nhiều việc trong tờ báo của mình quá, nhưng đến khi ông làm tờ Chính Văn thì cũng thế thôi. Tòa soạn ngó trước ngó sau vẫn chỉ thấy mình chủ nhiệm có đơn gánh hết công việc. Làm báo say mê là như thế, làm chủ báo nghèo là như thế. Thời buổi mà thiên hạ xài máy tính, máy điện tử, xài computer, IBM thì ta vẫn còn ngồi «se chỉ luôn kim». Khỏi hài quá phải không anh, tội nghiệp nữa chứ. Luyện nhớ những lúc ngồi buồn anh thường vẽ vờ một cái tòa soạn và một tờ báo làm cơ sở, cái ước mơ cũng nhỏ nhoi thôi, nhưng coi bộ cũng vất vả, gớm nhỉ. Mình là những kẻ buồn bán ra linh toán chẳng tới, lỗ vốn khởi lần, lỗ vốn cái công, cái tài năng còm của mình. Nhưng ta bày một trò chơi, ta tiếp tục hay nghỉ, xá gì, bất quá ta lại bày một trò chơi khác nếu ta thích phải không anh? Cái ý của Luyện là, tuần tới tờ báo của mình được một tuổi, mượn trang 1 này, Luyện chia vui với anh, một đời chủ nhiệm may ra hết lận đạn chăng?!

đinh
tiên
luyện

tôi lên đường anh lên đường cả làng ra đi

Sài Gòn vẫn hưởng thụ đều đều sau khi lệnh thiết quân luật ban hành. Phòng trà đóng cửa thì rạp chiếu bóng thu hút « khách làng chơi ». Rạp Rex chiều thứ bảy, chiều chủ nhật hết chỗ chứa khán giả. Mỗi cái vé thu thêm 20 đồng cho chiến trường, quả là rẻ mạt và chua chát. Hai tiếng đồng hồ « người hậu phương » ngồi ghế đệm mút thoải mái trong rạp máy lạnh giải trí hân hoan mà đóng góp có 20 đồng cho « kẻ tiền tuyến » đứng giữa sự sống chết giành lại từng miếng đất quê hương, ta có quyền thở dài nghĩ tới cái tình hậu phương đầu môi chót lưỡi! Nhưng tại Tòa Đô Sát hay tại khán giả đây? Tòa Đô Sát thưởng tiền phụ trội mỗi cái vé lên 100 đồng cho chiến trường xem sao. Đó là Sài Gòn bề mặt. Sài Gòn của phòng trà không ca nhạc, của rạp chiếu bóng, của son phấn và « mốt » trên hè phố. Sài Gòn bên trong đang nóng bỏng. Câu

chuyện lên đường nhập ngũ, bàn như, được kể, được nhắc ở mỗi gia đình. 17 tuổi, 39 tuổi đến 43 tuổi sẵn soạn ra đi. Trẻ xông ra chiến trường. Già giữ vững hậu phương. Thế nước là vậy. Tổ quốc muốn thế. Không ai nữ chống đối tổ quốc. Sinh viên cũng phải đi. Nhưng giáo sư đại học thì có thể... vẫn ở lại. Cũng như học sinh 17 tuổi được khích lệ lên đường bảo vệ quê hương nhưng giáo sư thì có thể, hoãn dịch 100 phần 100. Hoặc đã được biệt phái, cứ biệt phái ở trường dạy... bàn ghế! Trò ra đi, thầy ở lại làm gì? Đã rằng tổ quốc lâm nguy thì cả làng phải ra đi. Thầy ra đi làm gương cho trò. Tôi lên đường, các anh phải lên đường. Giáo sư Nguyễn Văn Trung mà xung phong nhập ngũ, cứ gọi là tinh thần tuổi trẻ lên cao phơi phới. Khốn nỗi, giáo sư Nguyễn Văn Trung không chịu xung phong đi lính hóa cho nên anh em vẫn chạy đôn đáo lo hoãn dịch. Chừng nào không còn ai được hoãn dịch, cả làng ra đi và đi làm binh nhì hết trơn, bấy giờ chiến thắng quân giặc mấy hồi (Ái Nhi)

nước còn còn tất cả nước mất mất tất cả

Cộng sản nó rất ghét quý vị tu hành, nó liệt quý vị vào thành phần không sản xuất, chỉ ăn hại. Cho nên, ở xã hội Cộng Sản đó ai thấy quý vị thầy chùa và cố đạo dám xuống đường chống đối chính phủ, chế độ và tuyệt thực 100 ngày. Nhưng ở xã hội tự do như miền Nam này, quý vị tu hành đã tận hưởng tự do, thứ

tự do chỉ có miền cực lạc hay chốn thiên đàng mới có. Vậy để được tiếp tục hưởng tự do, lâu lâu ta lại xuống đường chống đối, lâu lâu ta lại tuyệt thực dọa dẫm và tuyên bố nầy lửa, ta cần đi lính, ta nên nhập ngũ. Ta không thể xin... hoãn dịch. Hoãn dịch kỳ thấy mò. Tổng Thống đã dạy: « Nước còn, còn tất cả. Nước mất, mất tất cả. » Nước còn thì Lương viện Hóa Đạo, các chùa chiền, nhà thờ mới còn. Còn luôn cả tu sĩ. Nước mất, nhà thờ, chùa chiền mất luôn, quý vị tu sĩ cũng khó mà ... không mất. Cho nên, để còn nước quý vị tu sĩ không nên xin hoãn dịch. Quý vị hãy hái nhập ngũ. Đại Đức Pháp Siêu sau ngày chiếm Việt nam Quốc tự đã trở thành « danh tướng ». Đại Đức Đức Nghiệp chiếm lại Việt nam Quốc tự cũng trở thành danh tướng. Nay hai vị « hợp tác », điều binh bố trận tái chiếm Quảng Trị, đuổi giặc ra khỏi An Lộc giải thoát cho bao sinh linh thì chắc chắn quý vị sẽ đắc đạo. Xin nhắc để quý vị tu sĩ biết rằng « Nước mất, mất tất cả ». Và mong quý vị đừng xin hoãn dịch cũng như đừng ra thông bạch hoãn dịch. Đời Lý, thầy tăng đã mở nước. Đời này, thầy tăng mà xin hoãn dịch e rằng khó về miền cực lạc khi lên giàn hỏa thiêu. (Kiến Gió)

ơn sốt giáo dục đại học việt nam

Lệnh đóng cửa tạm thời các đại học trên toàn quốc bắt đầu áp dụng từ ngày 17 tháng 5 vừa qua. Sau đó, các sinh viên được lệnh đến trường

lập danh sách, đoàn ngũ hóa để tiến tới việc thành lập lực lượng học đường phòng vệ hậu phương. Công việc đoàn ngũ hóa đang tiến hành. Bộ quốc phòng gửi các sĩ quan đến tiếp tay với các giáo chức biệt phái lo công việc này. Các sĩ quan vừa tuyên bố hôm trước là « Các anh chỉ lo đoàn ngũ hóa để phòng vệ Saigon; khi tình thế yên ổn các đại học mở cửa, các anh sẽ tiếp tục thi ». Thi hôm sau (21-5) Bộ quốc phòng đã gọi nhập ngũ một số lớn sinh viên học sinh. Theo tinh thần bản thông cáo này thì tất cả các sinh viên đã đậu tú tài hai và vào năm đầu đại học năm 19 tuổi (trừ sinh viên các trường cao đẳng và đại học chuyên khoa), đều phải trình diện nhập ngũ từ 12-6 đến 28-6-72. Như thế sinh viên phải nhập ngũ quá nửa tổng số. Các đại học tư, nhất là các đại học vừa mở như Minh Đức, An Giang, Tây Ninh hầu hết sinh viên ở trong tình trạng này. Như vậy có lẽ các đại học sập tiệm luôn. Bản thông cáo đến với các sinh viên và phụ huynh với nỗi lòng bàng hoàng, dù trước đó có người đã đề cập đến. Nhiều sinh viên học sinh khi nghe lệnh gọi vẫn còn tưởng « không thể có chuyện đó ». Không tin như vậy. Bởi tình trạng này có thể đưa đến việc đóng cửa vĩnh viễn các đại học. Trước trước bạn Lê Tiến trong mục này có nói đến việc dùng người, nhất là giới trẻ, SVHS, nên cần thận, đừng phí bởi vốn đầu tư vào các sinh viên rất lớn. Ai cũng biết rằng « quốc gia lâm nguy thất phu hữu trách ». Tuy nhiên, không phải là không còn người. Có thực sự đã xử dụng đúng mức 1 triệu quân đang có chưa? Các trường hợp

hoãn dịch gia cảnh lem nhem đáng lẽ nên được chiếu cố trước. Còn hơn 50 ngàn sinh viên Việt Nam ở ngoại quốc không về đáng lẽ nhà nước cần phải có biện pháp mạnh. Bây giờ sinh viên ở nhà lo đi lính mai một sinh viên du học ngoại quốc (con ông cháu cha), đang trốn tránh trách nhiệm, về ngồi lên đầu lên cổ thiên hạ. Đó là một lỗ hổng trong việc dùng người. Chưa bao giờ đại học Việt Nam rơi vào cơn sốt trầm trọng như hiện nay. Các dân biểu nghị sĩ vừa thất nghiệp. Bây giờ các giáo sư đại học chắc cũng thất nghiệp đến nơi. Một vài năm gần đây có người đã vội mừng khi thấy các đại học thi nhau mở. Cứ tưởng là tình trạng giáo dục và dân trí Việt Nam đã đến hồi khá. Có một điều chắc chắn là, các sinh viên (có nhiều sinh viên chỉ còn một tháng nữa thì ra trường) khi đi lính xong, được giải ngũ trở về khó mà học lại được, bởi những âu lo về sinh kế và những vết hằn khô cháy đã gặp trong quãng đời lính vừa qua. (Phạm Thống)

một đề nghị của tuần báo tuổi ngọc

Ông Nguyễn Tấn Đồi, tổng giám đốc Thần Tài Tín Nghĩa, vừa treo giải 5 triệu đồng cho đơn vị nào vào Quảng Trị trước nhất. 5 triệu, với ông Đồi cũng chỉ như 50 đồng với người có 100 ngàn đồng. Nghĩa là không ăn thua gì. Nhưng tinh thần yểm trợ tiền tuyến của ông rất cao. Cái sự treo giải của ông Đồi đáng khen ngợi song cần xét lại. Vì, chiến sĩ của ta chiến đấu bảo vệ quê hương chứ đâu có chiến đấu vì 5 triệu giải thưởng.

Không cần 5 triệu, quân ta vẫn sẽ giải phóng Quảng Trị. (Chúng ta mới được dùng động từ giải phóng). Mọi người đều thừa hiểu chiến sĩ ta chiến đấu anh dũng nhất nhưng cũng gian khổ nhất. T54 chiến sĩ ta bắt của giặc bởi chiến sĩ ta giỏi và vì quê hương mà diệt T54. Đâu phải vì mỗi khoản tiền giải cho mỗi cái T54 không lồ? Vua Quang Trung, trước khi giải phóng Thăng Long, khao quân ăn Tết trước Tết rồi mới tiến quân. Nay ông Nguyễn Tấn Đồi nên hủy bỏ 5 triệu thưởng đi. Ông hãy gọi 5 triệu ra tuyển đầu làm tiệc khao chiến sĩ trước ngày chiến sĩ tiến quân giải phóng Quảng Trị mới đúng sách vở. Và tôi tin rằng, chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa sẽ không mở tiệc đầu, họ sẽ gọi 5 triệu tặng đồng bào chiến nạn. Rồi sẽ giải phóng Quảng Trị, đuổi quân thù về bên kia vĩ tuyến. Ông Nguyễn Tấn Đồi nghĩ sao? (Trương Mục Tiết Kiệm)

giới thiệu sách mới

Tòa soạn vừa nhận được các tác phẩm sau đây :

● XA VÙNG TRÚ ẦN, thơ của Thanh Uyên Vũ, bìa của Nguyễn Thanh Hiền. Tác giả ấn hành và gửi tặng. Đây là tập thơ thứ ba của Thanh Uyên Vũ. Sách in ronéo, trình bày đẹp. Bản đặc biệt không để giá.

● TỪ BƯỚC CHÂN RỜI, Phạm Lê Thanh. Do Văn Nghệ Máy Đỉnh Cao ấn hành. Tác giả gửi tặng. Sách in ronéo, dày 16 trang. Bản đặc biệt không để giá.

Tuổi Ngọc xin chân thành cảm ơn các tác giả và ân cần giới thiệu cùng bạn Ngọc.

MÙA CŨ

TỪ KỂ TƯỜNG

Có mảnh trăng kia rụng xuống ngày
Vườn im nghe mấy giọt mưa phai
Nhớ em và đóa phù dung cũ
Chết giữa mùa thơm nắng sớm mai

Tình lẻ loi như một chiếc răng
Ngậm bờ môi lạnh đến trăm năm
Nu cười chưa bỏ mùa thơ ấu
Cỏ mọc làm đau một chỗ nằm

Tình cũng làm đau mấy vết thương
Xè tờ lá mỏng gặp trên đường
Nhớ em bay nhẹ như là khói
Điền đảo lòng ta một nỗi buồn

Ngày tháng mơ hồ như chuyến xe
Sân ga không có bóng người về
Không có bóng người trong bóng lá
Mà ngỡ em đầy một giấc mê

Ngày tháng mòn theo những phiếm
đàn
Những giây lòng đã đứt hoang mang
Những giây lòng đã chùng tiếng nói
Với một đời hiu hắt bóng vàng

Ta vẫn nằm nghe một khúc sông
Tiếng sóng buồn như tiếng hu
không

Có trăm con nước sầu chưa cạn
Chở đám bèo tan đờ ngược giòng

Ta vẫn cười trong một nỗi đau
Khi vu vơ dừng lại bên cầu
Soi bóng lạ lòng trong bóng nước
Cây đứng hai bên bờ thương nhớ
nhau

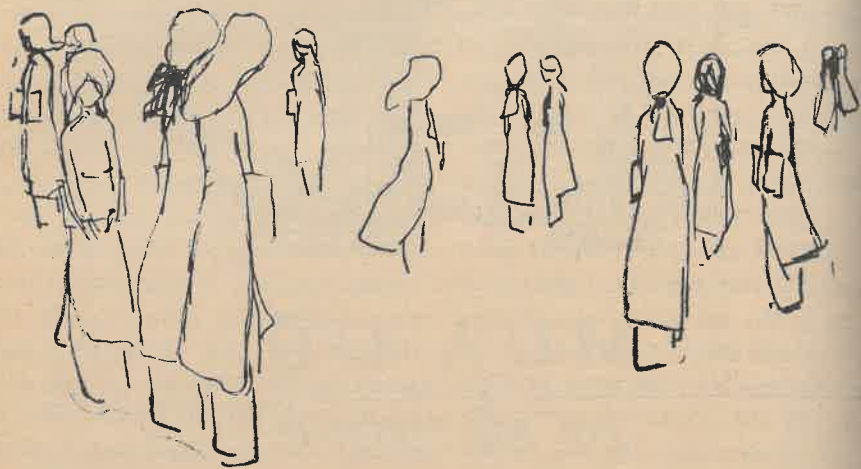
Nghe tiếng chim buồn lúc nửa đêm
Gọi mùa xưa hay nhớ tình quân
Lao xao mấy bóng cây ngoài cửa
Bụi ngùi rơi những cánh phù dung

Bụi ngùi rơi một nửa đời ta
Những bông ngâu nhỏ lúc chiều tà
Nhớ áo em vàng theo gió đến
Bên thềm cửa động giấc mơ hao

Tình đã chia sợi tóc cũng bay
Em xa như cách nhạ bên trời
Ta đứng ở trên đời hoa nở
Thấy đám sầu mây nhớ một người.

MỘT NỬA THIÊN ĐƯỜNG

TRẦM NGHĨ

Trái banh lọt khỏi tay Ti dội xuống nền xi-măng hai lần lăn tọt dưới gầm giường. Nhỏ Á cười thích thú :

— Chị hết rồi nghe, vô lấy đi, tui không lấy mô. Ti nhi nhần bảo con bé chui xuống, hai đứa đẩy qua đẩy về và cùng cong người bò xuống giường, một nửa người của hai đứa còn ở phía ngoài, gần tới rồi, xịch vô ti nữa, gần được rồi khèo ra, gần được rồi khèo ra mau...

Lúc tay Ti với được trái banh thì o Cửu hét lanh lảnh ngoài cửa sổ :

— Ti mô rồi, ngó nhà cho mạ mi đi đón bà nội tề, các con thiệt, lớn chổng ngồng đầu còn đi chơi banh với con nít, « dôn » mi qua nơi tề. Bước vô cửa thấy hai đứa luống cuống chui dưới gầm giường ra, o hét lớn hơn :

— Trời ơi ! dôn gần đi hồi đi cưới mà còn bỏ la bỏ lết dưới đất, mi ư tau mét mạ không. Chưa kịp phủi sạch bụi ở hai đầu gối. Ti vội vã phóng tới bên o Cửu bụm chặt miệng o lại.

— Vừa vừa thôi chớ o, con Vy ở bên tề mà nghe được hần tới lớp mét um sùm bạn bè tui nghe được dị òm.

O Cửu hất tay Ti ra bảo với con bé Á đừng cười khi khoe mấy cái răng sún duyên dáng.

— Ái về đi, đề khi khác qua chơi.

Con bé dạ lớn ôm trái banh và bó thẻ chạy vụt về nhà, dặn với :

— Cây xoài nhà em trái to ghê chị Ti. Chiều qua trèo hái ăn nghe.

Ti cười cười gật đầu ngó theo, o Cửu cắn nhần :

— Mi thiệt, lớn không ra lớn, nhỏ không ra nhỏ. 17, 18 tuổi mà chơi với mấy đứa con nít 11, 12.

— Tui con nít ri chi nữa...

— Con nít mà bày đặt lấy chổng.

Ti cười khi lúng túng cãi :

— A, cái nớ là tại mạ gả chớ bộ tại tui hả. Răng o không giỏi cầm dùm cái hòm vấn danh vấn tánh đi.

O Cửu quay lưng đi lên nhà :

— Mắc mớ chi tau mà cản cho mệt. Này ! dôn mi ngồi trên nhà với mạ nơi a.

Ti linh quỳnh niu tay o Cửu :

— Thiệt không ? Thiệt không ? Chết tui rồi, khi rồi o hét lớn rủa anh nớ nghe rồi chớ còn cái chi nữa, o làm tui dị ghê.

Ti buông tay O Cửu chạy vụt ra sau vườn đứng thờ người một tí rồi vòng qua ngã kia nép người nhìn vô cửa sổ, mạ ngồi trên cái sập gu bóng loáng, cái khay trà cau bằng càn xà cừ đen nhánh bên tà áo nhung xanh của mạ, mạ vẫn không mất, không thiếu đi một nét phong lưu đài các quen thuộc của các bà chúa bà hoàng ngày xưa, mai mốt có con có cháu chắc mình cũng giống mạ dễ sợ. Ti của 30 năm sau như rứa không ? Cái cột nhà đen bóng, loáng thoáng ảnh của anh Luân ngồi cứng nhắc nghiêm trang trên bộ trường kỷ. Tội nghiệp ông rề tương lai nhà mình. Anh ngồi với nội với mạ như ngồi với chông với gai, trả lời lớn tiếng quên thưa quên bầm dấm anh mất vợ như chơi.

Ngồi chịu cực hình chỉ cho khổ rứa. Tìm cách ra đây với em đi. Ti đưa ngón tay cào nhẹ nhẹ lên cửa một lần rồi hai lần, mạ ngưng câu chuyện ngó ra, mạ có thấy nhắc mạ cũng không la, bà nội thấy mới sợ, tuy vậy Ti vẫn thụp người xuống chạy ra hồ sen đứng nhìn vô vắn. Một lát sau thì anh Luân đặng háng sau lưng Ti, bộ đồ Combination đen làm anh trông trắng hơn một tí. Ti cười với anh rồi mới hỏi hận sao mình đã cho quá vội một nụ cười. Bóng o Cửu thoáng qua ở cửa, chắc o thắp tùng mạ đi đón bà nội về. Ti đi bên anh Luân đã hết một vòng quanh hồ sen nhỏ, hai đứa không có gì với nhau ngoài một câu hỏi vớ vẩn. Sen nở thơm quá nhỉ ? Và không có câu trả lời. Ti bậm môi hứa với mình, cầm đi, phải làm mặt giận một tí, về mấy ngày rồi mà chừ mới qua. Về mấy ngày rồi mà dám nói trong thư hết tháng năm anh mới về, chừ chỉ mới đầu tháng tư, Anh về và sau đó không bao lâu, một cái đám cưới trẻ con... chao ơi ! anh về sớm chừng nấy, bỏ mạ Ti lo nhận đám cưới đám hỏi chừng nấy, chỉ có Ti là tội nghiệp. Ít ra cũng cho em thi xong tú tài II chừ, Ti mới 18 tuổi, hai đứa mới quen nhau tháng Sáu năm ngoái. Anh mới cầm tay em ca bài con cá nó sống nhờ nước ngày mồng hai tết năm này. Gấp quá, gấp quá, gấp quá, anh biết gấp, em biết gấp thế nhưng thầy anh bảo anh 26 tuổi rồi, thế nhưng bà nội bảo bà muốn thấy đám cưới của đứa cháu gái cưng... Tội nghiệp cho

tuổi con gái em chưa nhận được hết phải không anh Luân? Đi học bỏ
đưa đi, tan học bỏ đón về, em không biết con đường Lê Lợi đẹp hay
xấu, em không biết quán nước cuối đường ngoa thế nào mà bọn con
Tiên, con Vy, con Trân chiều nào cũng phải ghé vào cho đỡ nhớ. Trong
chiếc xe nhỏ bít bùng, em chỉ biết lủ coa trat oán bố lắm. Cay bố
lắm. Về nhà và quasih quần nghịch ngợm trong vườn, lấp ló lảng vảng
trước cổng nhiều cậu con trai lạ, bà nội xua chò ra sữa, cần phòng của
em ngày xưa ở bên này có cửa sổ nhìn qua ngôi vườn có anh chàng ngày
hai buổi đờng sát hàng rào ôm đàn ghi-ta rống « cô láng giềng ơi... »
và ngâm rang rằng: « giá đừng có giậu mừng với... » nghe vui về quá
chừng, thế mà mạ hạ lệnh dọn gập qua phòng bên kia để khỏi bị anh
chàng đầu độc tinh thần, lời mẹ nói. Rứa là hết được ngồi cười khúc
khích nghe anh chàng có tương lai xuống đài phát thanh Huế xin một
chân hồ mái nhì nam ai, nam bằng ca hát, ngâm thơ rồi. Bà nội giữ
cháu như giữ cửa, mạ giữ con như giữ hạnh phúc và bố giữ con gái như
giữ tù cung. Em đã biết thế nào là tương cao cổng kín, em đã hay thế nào
là đưa được hộ tống kỹ càng... Và thân nhiên vô tư nhặt một vài cánh thư
xanh bấn lén lút vào hàng rào quanh vườn. Thân nhiên và vô tư như
con nít kẻ cả ngày quen anh dưới cội cây sấu trước trường. Xe bố chậm
đến vì hư bất ngờ, bạn bè đã về hết mà em còn đứag một mình run rẩy
dưới cơn mưa. Từ nhỏ đến lớn có lẽ chưa bao giờ em sắm một chiếc
áo mưa, xuống xe nhờ trời mưa bố che dù đưa vào tận lớp. Bãi về rúi
nghỉ hai giờ sau bất ngờ em vẫn phải ngồi chờ hết giờ nghỉ mới ra
khỏi lớp để đứng hẹn với bố. Anh đến thật lạ lùng trong cơn mưa bất
ngờ tháng sáu, cái áo mưa rộng thùng thình của anh khoác vội vàng
trên người và dù giọng nói miền Bắc ngọt ngào rủ rê của anh: có
bé để tôi đưa về nhà, em vẫn luống cuống lác đầu không hở môi. Anh vẫn
cọt: hay chē xe Jeep nhà binh? Em vẫn không nàiich được nửa nụ cười
hay một lời cảm ơn. Bố đến, em muốn lủ đi vì lạnh và giận bố. Trông
bố xót xa phân trần, trông bố cuống cuống lo cho con gái. Anh biết ngay
cô bé là cô con gái rượu. Và rồi chia tay nhau sau lời cảm ơn nồng nhiệt
của bố, em quên mất chiếc áo mưa và người lạ một buổi chiều mãi đến
hôm theo Bà nội và Mạ đi ăn giỗ ở nhà người ta mới ngỡ ngàng, sung
sướng cười với nhau. Về nhà nội trách thật nhẹ: Con gái nét na ghê hi?
Mạ cười với bố: nó quen trước thằng kia ở mô đó rồi, giỏi giữ gìn cho lắm,
may mà cũng quen biết cả.

Và cũng vì quen biết cả nên anh đến nhà thường xuyên, cũng vì quen
biết cả nên thầy mẹ anh dễ ăn dễ nói với bố mạ, em bị bà nội bắt nghỉ
học lấy chồng. Eo oii.. nhỏ chừng nì mà dám bỏ mạ đi lấy đôn, đeo nhẫn
cưới, mặc áo mạng phụ, ôm bó hoa... bạn bè hẳn cười ngạo cho chết luôn.
Mặc! bà nội muốn là trời muốn, bà nội khóc tau thương hẳn mà hẳn
không thương tau, là trời khóc là trời nói, Bố rầm rập nghe lời, Mạ rầm
rập cúi đầu tuân lời và em, em ảm ức, em khóc lóc nghe lời. Lấy chồng?

không có một tí rộn ràng, hạnh phúc dù rằng đã nhiều lần em thử thử với
anh: chừ anh mà ưng chị mò khác chắc có nhiều chuyện xảy ra lắm...

.. Tia mắt Ti đảo nhẹ nửa vòng chạm ngay đôi mắt đẹp của anh
Luân. Ti vội vã phóng mắt nhìn lên mấy cành cây bạc hà quanh hồ. Anh
Luân mỉm cười nghịch ngợm:

— Nghĩ gì vậy « châu »?

Ti mím môi lườm một cái dài im lặng. Anh Quân vẫn cười dấm dẳng:

— Cô cháu háy một cái đứt tư ông cậu rồi.

— ...

— Nay, dưới phố có cô bé học cùng trường với Ti may vá giỏi lắm.

Ti cong môi:

— O' hay! Lại phải nói, đi nhờ họ đi.

Đôi mắt Ti nhìn lên cao. Mặt trời trong mắt em, mặt trăng trong mắt
em, mặt trời sáng 7 màu tuyệt diệu, mặt trăng sáng một màu huyền hoặc dễ
thương, hàng mi cong yêu dấu của mình, đôi mắt đẹp, sóng mũi thanh của
mình. Luân mỉm cười nhủ thầm và anh dọa:

— Vấp hòn đá kia.

Ti vẫn nhơn nhơn mặt nhìn trên trời, không nói. Luân kiên nhẫn trên:

— Nhà mình nhiều mèo, nó đứng cào bên cửa sổ.

— ...

— Nhìn trên trời làm gì vậy? Sao không hỏi anh gặp gì ở trên trời?

— ...

— Hồi nãy thua nhỏ Ái bốn ván phải không?

— Lầm! ăn hai ván.

— Dụ dỗ con nít!

— Kệ tui.

Chắc thua hai ván nên bây giờ gõ anh... Ma leo lên xe ngoái lui.

— Hai đứa ở nhà chờ bà nội, đừng đi mò cả nghe, nhà không có ai,
o' Cừ đi với mạ...

Thôi rồi, Ti nhắm mắt, đời mình dính liền với đời anh chàng
Luân con nhà giàu đẹp giai học giỏi này rồi. Mạ hết tách riêng hai đứa hai
góc, mạ không sai người ở nhà canh chừng miah, mạ âu yếm, thân mật gọi
chung. Hai đứa.. Tội nghiệp tuổi nhỏ mình không được hưởng, tội nghiệp
những tờ thư xanh miah vừa đọc vừa cười và rồi không đọc lại một lần thứ
hai đã thân nhiên xếp thành chiếc máy bay phóng lên cao với tuổi nhỏ.
lội nghiệp..

Giọt nước mắt trong ngõ ngang rơi trên má. Luân cúi đầu thở dài nhẹ
nhẹ. Ti của anh, anh biết, anh đọc thấy những gì Ti vừa nghĩ trong đầu óc,
đôi mắt Ti sáng lắm, Ti biết không?

Luân dờng lại bên mấy chạu mặc lan xót xa nhìn Ti. Khuôn mặt này,
đôi môi này, đôi mắt này, em vừa là trẻ con với mùi kẹo chocolate ngọt
ngào ở miệng, mùi sữa trên má, vừa là người lớn vì đôi mắt đã có lần đầy
lệ nhớ anh. Em vừa là trẻ con vừa là người lớn, em biết không? Bàn tay
Ti mềm mại mát lạnh, nửa dịu dàng, nửa nũng nịu che kín mắt anh:

— Ngó chi dữ rứa ?

Luân giữ đôi bàn tay trong tay mình :

— Anh biết Ti buồn lắm, Ti không thích, không muốn có một cái đám cưới trong lúc này, một thay đổi dù nhỏ trong lúc này. Anh sẽ cố gắng dần xếp với thầy mẹ, anh sẽ xin lỗi với nội với ba với mẹ. Chúng mình có thể đợi nhau thêm vài ba năm nữa...

Ti mở lớn mắt nhìn anh Luân :

— Nhưng...

Anh mỉm cười ngắt :

— Anh sẽ cố gắng để cô bé đừng buồn. Bây giờ anh về, có quà cho cô bé đấy, một bộ cờ triệu phú và một bộ cờ lắp nhà, trên tủ chè đấy nhé. Hai bàn tay Ti lạnh toát khi anh Luân buông ra !

Anh về. Anh quay lưng đi làm lũi ra cổng, anh yêu dấu, anh yêu dấu. Ti mở lớn mắt ngược lên trời, người lơ lửng giữa thình không.

— Anh Luân ! anh Luân ! anh...

Và Ti phóng người về phía trước, Luân xoay người mỉm cười chờ đợi, Ti ngập ngừng cười theo, máu nóng bùng bùng dồn trên má. Người ta nghe thấy tiếng cô bé rộn ràng hò hện.

— Anh đừng về, em không thích đồ chơi con nít nữa. Em vừa thấy trên trời...

Giọng Luân ngọt ngào :

— Cái gì ?

— Một đám cưới, có cô dâu thật bé, mặc áo mạng phụ, ôm bó hoa, cười thật tươi bên chú rể cùng mấy mươi tiên cô tiên cậu...

Và tiếng chân họ reo vui trên lối sỏi dẫn đến chiếc ghế đá đặt dưới cội cây bạc hà bên hồ.

ĐÃ PHÁT HÀNH

HUYỀN XƯA

Truyện dài : **TỪ KẾ TƯỜNG**

- MỘT TÁC PHẨM KHÔNG THỂ THIẾU TRONG CẬP SÁCH HỌC TRÒ
- QUÀ TẶNG ĐẸP NHẤT, KỶ NIỆM NHẤT CHO NHỮNG NGÀY RỜI TRƯỜNG XA LỚP

DUYÊN ANH viết tựa

CUNG TÍCH BIÊN • NGUYỄN THỤY LONG viết bìa

NHƯ BỜ RÊU ẦM TRẦN HOÀN TẮT

Bọn Hiệu thuê một căn gác ở cạnh một khu phố chợ trông ra bến xe. Những ngày đầu tiên chỉ có vài tên ở, cuộc sống tương đối còn thoải mái. Sau đó một số bạn bè thất nghiệp cũng về xin ké, thình thoảng còn có ít đứa ở mặt trận về, hay ở xa ghé lại đôi ngày, nửa tháng. Từ đó cuộc sống trở nên chật vật, cái nạn đói rách bắt đầu xảy ra liên miên. Thời buổi vật giá lại đắt đỏ, thêm vào đó bà chủ nhà trọ tối ngày cứ chửi khéo hoài làm Hiệu buồn bực nên cứ bỏ nhà đi luôn luôn. Nhưng dù sao đó cũng là những tháng ngày đáng yêu nhất của một đời người. Những tháng ngày âm ắp kỷ niệm. Những buổi tối với một số bạn bè họp nhau lại ngâm thơ, thổi sáo, hát hồng hay tán gẫu năm ba câu chuyện không đâu. Những tối cùng lang thang khắp phố, ngồi bên vỉa hè hay dưới những trụ đèn, buồn chán rồi trở về ôm nhau ngủ, kể cho nhau nghe một quãng đời thơ ấu xa lắc xa lơ, hay cùng dệt những ước mơ tuyệt đẹp. Đó là những ngày cả bọn chia nhau đi ăn xin từng bữa cơm, từng liều thuốc. Những ngày có Nga mang đến từng lon gạo, từng lít nước mắm, từng gói đường hay một giỏ nặng trĩu đồ ăn. Có Hồng ba bi lặc đến với giọng cười nhí nhảnh, đến như một cơn gió mát, dù lúc đó có một mối tơ đầu ai cũng vội vã đứng dậy tranh lấy một bao thuốc hay một cái gì trên tay Hồng. Đó là những tháng ngày mà chắc Hiệu không

bao giờ quên được và khi chợt nhớ lại Hiệu nghe như có một cái gì buồn buồn, vui vui mà không thể diễn tả được. Những khuôn mặt bạn bè hiện ra trong thoáng chốc, giờ thẳng chết, thẳng bật tâm và Hiệu vội dừng ngay lại, không dám nghĩ tiếp vì mắt chàng hơi cay.

Con mưa thật sự đến lúc Hiệu đã thức dậy. Chàng ngồi thả khói thuốc nhìn ra ngoài bến xe. Những chuyến xe sắp sửa rời bến, hành khách che áo tơi mưa, xách hành lý đứng dọc theo hành lang của căn phòng bán vé. Hiệu ngồi yên lặng thật lâu. Tất cả hình ảnh này đã làm cho lòng chàng xao xuyến lạ lùng. Những chuyến tàu. Những sân ga. Một buổi sáng mưa bụi, tất cả đã khơi lại giấc mơ một chuyến viễn du mà chàng cứ ngỡ là đã quên hẳn từ lâu. Giá lúc này có đủ tiền cho một cái vé, có lẽ chàng đã bỏ đi, dù đến đâu và ra sao cũng mặc. Nhưng Hiệu đã vội dừng dậy khi nghĩ ngay tới một ly café.

Buổi sáng trời có mưa bay làm Hiệu nhớ đến ngày xưa, vào những buổi sáng như thế này chàng thường bỏ học đi lang thang, ngồi thu mình trong một quán café hay có mặt ở một rạp ciné, đôi lúc là quỳ một mình trong nhà thờ. Hiệu cho tay vào túi quần đi dọc theo hè phố, điếu thuốc vẫn cháy đỏ ở trên môi trông chàng như một kẻ nhàn tản, sung sướng nhất trong thành phố. Ngang qua một hàng sách Hiệu dừng lại khi thấy có gái ngồi trong quầy hàng đang lơ đãng nhìn ra ngoài đường. Hình như cô ta đang cười với Hiệu. Chàng thông thả bước vào, chọn mua một tờ tạp chí quen thuộc rồi đến bên quầy trả tiền, trong khi đầu óc chàng đang nghĩ cách gợi chuyện đề nói với cô bé. May cho chàng, trên quầy trước mặt cô bé có đề một tấm bích có thêu hình xanh đỏ. Chàng vờ vĩnh chăm chú nhìn rồi cất tiếng khen :

— Thưa cô, cái này là cái gì mà trông đẹp thế hở cô ?

— Thưa ông đó là tấm thảm tôi đang thêu dở.

Hiệu cầm lên ngắm nghía rồi hỏi :

— Cô định thêu cái gì đây ?

Cô gái cười nhẹ :

— Đồ ông đấy !

— Có lẽ tôi chịu, không đoán ra được.

— Có gì đâu, đó là bức tranh một người thanh niên đang thổi kèn cho chó nghe.

Hiệu kêu lên một tiếng nhỏ. Cô gái cười khanh khách. Chàng nhìn tấm thảm một hồi rồi nói :

— Thật là triết lý.

— Triết lý ?

Hiệu gật đầu :

— Cô có biết cái ông gì đó ở tận bên Tàu hồi đời xưa không. Ông ta gảy đàn, nhưng đàn không có dây, vì ông ta nghĩ rằng trên cõi đời này không có ai đáng nghe tiếng đàn của ông ta. Chắc anh chàng trong bức tranh này cũng nghĩ như thế nên mới thổi kèn cho chó nghe.

Cô gái lại cười nhẹ :

— Tôi thua ông mất rồi.

Hiệu giả vờ hốt hoảng :

— Cô khen tôi đấy hả, nguy rồi.

— Sao thế ông ?

— Vì nghe cô khen trưa nay về nhà tôi sẽ ăn cơm thật nhiều, như thế mất cả phần ăn của bạn bè tôi. Họ kiện tôi chết.

— Tưởng gì. Ông ngớ ngẩn thật.

— Ngớ ngẩn !

— Vâng. Và ông biết ông giống cái gì không ?

— Gì ?

Cô gái lật tấm thảm chỉ hình con chó. Hiệu vội nói :

— Cô đang chỉ tôi ?

Cô gái nhanh nhẩu :

— Không tôi đang khen ông đấy chứ. Con chó này rất thi sĩ, vì nó là kẻ độc nhất trên cõi đời biết nghe anh chàng này thổi kèn. Ông có thấy không ?

— Cô khôn quá, tôi đành chịu thua cô.

— Thôi huê nhé.

Hiệu và cô gái cùng cười. Chàng nhìn cây kim trên tay cô gái đang thoăn thoắt đều trên tấm thảm, rồi nói :

— À cô, bao giờ thì bức này xong ?

— Có lẽ độ vài hôm nữa.

— Xong cô có thể cho tôi xem với chứ ?

— Nhưng với điều kiện ông phải bao tôi một chầu ciné.

— Rất dễ dàng, nếu cố muốn.

Khi đó có người đến hỏi mua một quyển sách, cô gái phải dời quầy hàng đi tìm sách. Hiệu từ giả cô gái và hẹn khi khác số tiền cho một ly café buổi sáng được đánh đổi bằng một tờ báo.

Về đến nhà Hiệu thấy một tấm giấy đề trên bàn có mấy dòng chữ : *Nhờ anh lắm, ba bi lác đến thăm nhưng không gặp.* À thì ra Hồng có đến tìm chàng. Hiệu nghịch ngợm vò nát mảnh giấy, để nguyên quần áo lên giường nằm. Trưa nay Hiệu không biết lấy gì để ăn vì gạo đã hết rồi, nhưng chàng vẫn thản nhiên chờ một cái may mắn bất ngờ như những lần khác.

Liên tiếp những buổi chiều, buổi sáng Hiệu thường ghé lại quán sách lân gần với cô nàng tên Phương. Bây giờ thì hai người đã quá thân thuộc rồi hình như cả hai đang yêu nhau, vì thế tối nay Hiệu mới đưa cô ta đi uống nước.

Đó là một khoảng sân rộng được chủ nhân trưng dụng làm quán nước. Quán nằm trên con đường dẫn đến một ngôi rường lợn nhất trong tỉnh. Con đường có trồng nhiều cây, những buổi trưa bóng mát đổ xuống che khuất cả ánh nắng của mặt trời, Buổi tối ánh sáng nhạt nhòa từ những trụ đèn chiếu xuống soi không rõ mặt đường, không rõ bóng dáng của những

cấp tinh nhân nghiêng nghiêng trên mặt đất. Chính nhờ vào những điểm thuận tiện đó mà quán khá đông khách, và khách của quán phần đông là đám thanh niên và thiếu nữ.

Chủ nhân của quán nước là một người đàn ông đã có tuổi, có một quá khứ khá ly kỳ. Hiệu được quen biết với ông ta vào những ngày đầu thất nghiệp. Hồi đó chàng thường ghé vào quán nước nghe nhạc, uống một ly café ngồi từ đầu sáng sớm tới trưa, từ trưa cho tới chiều, hoặc đôi lúc suốt cả buổi tối. Dần dà trở thành một thói quen khó bỏ được. Và chàng đã trở thành một người khách trung thành của quán.

Hiệu được quen thân với chủ nhân sau năm ba bận ghé đến. Ông ta đã cho Hiệu hưởng thích thú ngay từ buổi gặp gỡ đầu, vì giữa ông ta và Hiệu có những điểm tương đồng. Ông ta đã say sưa bàn luận với chàng về một tên Trang Tử nào đó vào một thời xa xưa. Ông ta nói với tất cả say mê đến nỗi Hiệu không ngờ được khi nghe nói ông ta là một tín đồ Thiên Chúa giáo, một thứ tín đồ cấp tiến, họa hoằn lắm mới đến nhà thờ một bận. Ông ta còn nói với Hiệu về những thú vui có tính cách triết lý, nghệ thuật như uống trà, đánh cờ, đi câu, nghe nhạc... Và sau một vài lần hầu trà, hầu cờ, đi câu, nói chuyện Tam quốc, Đông chu liệt quốc hoặc bàn luận sôi nổi về một vài mẩu chuyện, một vài nhân vật có liên quan đến tình thế thì hình như Hiệu đã trở thành một người trong gia đình của ông ta. Khi biết rõ về hoàn cảnh của Hiệu ông ta có nhã ý mời Hiệu về ở chung nhưng chàng đã từ chối khi nghĩ đến cuộc sống bẽ bối của mình và một lô bạc bẽ đời rách kia. Ông ta lại là người thích đọc văn Marcel Proust nghe nhạc Neo-classique.

Hiệu không biết đưa Phương đi đâu khác hơn khi trong túi không có một đồng, chàng chỉ có thể vào quán này vì ở đây chàng có thể đề nợ được, chờ đến khi nào có tiền thì trả. Cơn mưa lúc chiều thật sự đã hết hẳn nhưng bầu trời vẫn chưa mất cái u ám. Những hạt mưa đọng trên tàng lá cây trong vườn lấp lánh ánh đèn mờ ảo trông như ánh mắt của Phương đang nhấp nháy. Hiệu ngồi yên lặng thả khói thuốc nhìn Phương. Chàng chợt khám phá ở Phương như có một cái gì thánh thiện kỳ lạ. Dáng Phương nhỏ nhắn, ngồi thu mình trong cái ghế dựa, mái tóc thả xuống bờ vai, đôi mắt mở tròn trong đêm nom như một con mèo nhỏ. Hiệu như thấy mình có một mặc cảm tội lỗi khi ngồi trước Phương. Cuộc sống của chàng, của gã thanh niên quanh năm sống bám víu vào những đồng tiền của bạn bè và người thân, một cuộc sống được vay mượn hoàn toàn vào ân nghĩa của nhân gian. Ngày mai chàng phải rời thành phố này, từ giã những bạn bè, từ giã tất cả những thân yêu, từ giã những tháng ngày đầy ắp kỷ niệm để ra mặt trận. Hiệu chợt cảm thấy buồn ngủ như cái buồn ngủ, của một kẻ sắp mất tất cả, ngay cả mạng sống. Hiệu chợt thở dài khi nghĩ đến những cái chết cuối cùng của chiến tranh. Tiếng thở dài của Hiệu làm cho Phương ngạc nhiên, nàng hỏi vồn vã :

(Xem tiếp trang 51)

NGUYỄN TUẤN ANH

THANH CHÀU (Sài Gòn)

Cháu viết thơ pha trò vui ! Hồi thuốc chú mà định khai cả sổ căn cước. Rất tiếc chú không phải là mặt thâm châu a !

Muốn mập thêm cháu thử dùng Durabolin, Proruton hay Biotone xem sao.

LHT (Long Khánh)

1.— Mua ngay Théophylline để uống cùng với Cardiazol Éphédrine cháu sẽ thấy dễ thở ngay.

2.— Thoa các chỗ ngứa bằng nước Fongéryl, uống Grisefuline, Cotracyn và chích Psorial và Pénicilline.

QUANG DIỄN (Huế)

Muốn chữa bệnh lở mồm cháu phải súc miệng bằng dung dịch Salicylate de Na 75 Borate de Na 25, Nước : 500, sau đó bôi các vết lở bằng bông thấm dung dịch Acide Chromique 1% hay Bleu de Méthylène 1/50 hoặc Collunovar. Ngậm kẹo Solutricine hay Bacitracine. Uống Vitamine P.P. (Nicobion).

HOÀNG ANH TUẤN (Kontum)

Đó là bệnh đau các bắp thịt thắt lưng và cả dây thần kinh tọa cốt nữa. Có thể nhờ Bác sĩ chích Thiodocaine vào các bắp thịt năm 2 bên cột xương sống. Uống Glifanap, Nidan và thoa thêm Baume Solar cho mau lành.

NGUYỄN VĂN THANH (Phan Rang)

Cháu nên uống Prilon, Sirop Bénadryl Expectorant, Propiocine để long đờm ở cổ và tiếng bớt khàn.

LÊ NGUYỆT THU (Phố Mỹ)

1.— Cháu nên nhỏ Sulfate de Zine (Zina) vào mắt và uống Cotracyn. Mang một cặp kính râm thường xuyên rất tốt.

2.— Đúng là bắt đầu bị cận thị rồi đấy cháu ạ ! Phải nhờ Bác sĩ chuyên về nhãn khoa đo thị lực mới biết mấy độ.

3.— Tạm nhỏ Privine 1 phần ngàn vào mũi cho đỡ nghẹt. Uống Théophylline và Solucamphre cháu sẽ thấy bớt nghẹt thở và bớt mệt.

HẮC ÁM (Phú Lâm)

1.— Nếu thịt dư trong cuống họng hay sưng khá to, làm khó thở mới nên cắt bỏ cháu ạ.

2.— Hay chóng mặt có thể do thiếu máu hay yếu tim. Tạm dùng Hépatrol và Coramine. Chúc cháu mau lành.

NGUYỄN QUANG VINH (Biên Hòa)
và VŨ SƠN PHONG

Uống thuốc Chlorophylle (Chlorophyllor) từ 3 tới 4 viên mỗi ngày và thoa vào nách bằng 1 thỏi Stick Deodorant sẽ bớt mùi hôi khó chịu làm cháu buồn.

THANH TRANG (Gia Định)

Em của cháu thật đáng đánh đòn.

Hãy xé ngay các tiêu thuyết nhằm nhĩ và cấm không cho đi cine một mình. Cháu phải nói với ba má đừng cho chú bé tiền. Bắt phải đọc truyện tuổi thơ và khi giải trí hãy chọn những phim đề cao lòng dũng cảm, óc mạo hiểm v.v.. Cần nhất phải cấm không cho giao du bữa bãi và khuyên chọn bạn mà chơi với sự kiểm soát gắt gao của gia đình. Chúc cháu mau thành công.

YẾN (Phan Rang)

Da mặt xanh mét lại hay nhức đầu, chắc hẳn là do thiếu máu. Có thể dùng Hépatrol để uống, đồng thời với Pyréthare và hãy chích thêm Éparxina B12. Hy vọng bệnh của cháu sẽ chóng thuyên giảm.

ỐM (Saigon)

Góc móng chân đùn thịt lên, sưng và làm mủ nếu uống trụ sinh như T3 hay Auréomycine hoặc chích Streptomycine mà không bớt thì chỉ còn cách mổ rồi khoét đi cho sạch mới có thể lành được. Cháu có đến thế bệnh viện Bình Dân.

NGUYỄN DUY THÀNH

Con trai 16 như cháu thì quá lùn và ốm đẫy với những kích thích mà cháu kể. Phải ăn thêm thịt, cá, trứng và uống sữa. Các thuốc sau đây rất tốt cháu nên dùng trong ít lâu: Biotone, Calcigénol để uống và Durabolin để chích.

MINH THƯƠNG (Cam Ranh)

Lòng thương thầy giáo của cháu thật hiếm có ở thời buổi tình nghĩa sự dề xuống giá thể phẩm này. Bệnh của ông không trầm trọng quá như cháu tưởng. Chứ thổ huyết cháu dùng

chứ đang phân vân là có đúng nghĩa không? Nếu ói ra máu thì mới đúng là thổ huyết (Hématémèse), phần lớn do bệnh loét bao tử gây ra. Còn nếu ho ra máu (Hémoptysie) thì lại là bệnh lao phổi. Tốt hơn hết cháu nên khuyên ông đi nằm nhà thương để chữa trị cho kịp thời.

HOÀNG HY (Đà Lạt)

Cháu nên về Saigon kiếm một Bác sĩ chuyên về bệnh đường tiêu hóa nhờ ông điều trị cho đúng cách. Đừng quá lo và mất tinh thần. Theo chú nghĩ, cháu có rất nhiều hy vọng khỏi bệnh để tránh tội bất hiếu với tổ tông theo quan niệm cổ có lẽ đã lỗi thời.

NGỌC PHƯƠNG (Gia Định)

1— Xem sách báo lâu mắt hay bị hoa và mờ đi có thể chỉ là triệu chứng mỗi một thương vi mắt bị điều tiết quá cũng có thể là triệu chứng bắt đầu của mù tật cận thị. Nên tới một y sĩ nhãn khoa để đo thị lực. Tạm uống dầu cá viên (Moruton).

2— Cháu hơi gầy đấy, nên uống thêm Biotone.

TRẦN YẾN (Phan Rang)

Cháu nên nhỏ Biphédrine Huileuse vào mũi, uống Propiocine, Pralor và Sirop Bénadryl Expectorant để long đờm, sát trùng cổ họng và bớt khàn tiếng. Ngậm kẹo Bacitracine cũng rất có ích.

NGUYỄN ĐÌNH TUẤN (Huế)

1.— Kiêng đồ mỡ, gia vị, tránh táo bón, tập thể dục hàng ngày, rửa mặt bằng PH22 sẽ bớt mụn mặt.

2.— Cà phê làm tim đập nhanh. Tốt hơn hết là nên cữ. Làm việc nặng thimệt và nhức đầu chỉ là lẽ thường có chi lạ.

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Hạnh vuốt những mép giấy trắng bằng một cử chỉ thân ái quen thuộc, thật quen thuộc như những ngón tay mình. Hai mặt giấy xếp lại, hôn nhau, những giòng chữ cùng đầu vào nhau, cũng để hôn nhau. Như những buổi chiều trời mưa thâu thiết hai đứa trú dưới mái hiên của một công sở, trời mưa to, đường vắng, hai đứa cùng đầu gối bên nhau, trên những bậc cửa và hôn nhau vụng về. Trời mưa nhỏ rồi mưa to, mưa vây quanh hai đứa, mưa ngập lối về, mưa như nước mắt em khóc thương anh.

— Mắt em to hèn chi mà chẳng lấm nước mắt.

— Không phải, mắt em to để em nhìn thấy hết mọi lối anh đi.

— Con mắt ngờ vực, con mắt theo dõi, con mắt sửa soạn một cuộc ghen tuông.

— Hôm nọ ông thầy nào nói trong lớp có một cô học trò xinh ời là xinh ấy nhỉ.

— Á à, một sự thực đấy à?

— Một điều dĩ nhiên. Con gái mà không biết ghen là... con gái hư.

— Có thể nào chỉ là một câu chuyện để kể cho có chuyện trong một lúc vui lại làm em giận. Anh không ngờ đấy nhé.

Hạnh bỏ dứt cuộc đối thoại trong chốt lát giữa hai người, những cuộc đối thoại đến với nàng bất cứ lúc nào mà nàng nhớ tới Uy. Mẹ nói Hạnh ời có bạn. Hạnh lắm bằm, không biết bạn bè nào lại mà đi chơi tưng vậy, chẳng lẽ là Mây. Không phải Mây, một cô bé nào lạ hoắc.

— Cô hỏi ai?

— Có phải chị là chị Hạnh?

— Phải.

Đó là một người con gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi trong chiếc áo dài hoa màu thật tươi vui. Cô bé cười cười:

— Em là em của anh Uy.

Hạnh reo lên :

— Tưởng Quỳnh hả ?

Hạnh đưa Quỳnh vào nhà. Cô bé hình như không rời mắt quan sát Hạnh một phút nào, ông anh của em thật có một con mắt thăm mỷ kỹ lưỡng. Hạnh đổ mặt và ra dấu cho Quỳnh giữ miệng rồi nàng đưa Quỳnh lên lầu thẳng vào phòng riêng của mình như một đứa bạn thật thân.

— Anh Uy vẫn có chuyện nhắc tới Quỳnh luôn.

— Còn em thì hay hỏi anh ấy về chị. Trong ảnh chị đã đẹp mà ở ngoài chị còn đẹp hơn nhiều.

Hạnh ngượng, ngượng không phải vì lời chúc tụng sắc đẹp kiểu cách ấy nhưng mà lý do của tấm ảnh cho Uy tại sao Quỳnh có thể biết, có thể nhìn thấy. Rõ là một cô bé tinh ranh, ưa nghịch ngợm như Uy đã nói. Một cô bé có cái cười và cái miệng thật xinh. Hạnh bảo Quỳnh ngồi xuống mấy lần nhưng cô ta vẫn lượn qua lượn lại mấy vòng trong phòng hết nhìn ngắm thứ này đến quan sát vật khác.

— Em thích có cái phòng như chị, tịnh ghê.

Hạnh hơi thấy khó chịu khi nhận ra, không gì vô duyên bằng hai kẻ ngồi lại với nhau buông lời khen tụng nhau.

— Quỳnh học T.V. phải không ?

— Vâng, em học buổi sáng.

— Gần trường chị, hôm nào có giờ nghỉ chị sang rủ đi chơi, dám cúp của không ?

Quỳnh cười :

— Bọn em vẫn cúp của luôn.

— Vui quá nhỉ.

— Hỏi đi học như em chị có hay cúp của không ?

— Chưa lần nào.

— Chị hiền quá.

— Bây giờ đâm tiếc.

Hạnh đi tờ giấy mỏng chạy trên mép bàn giọng nói hồ hững :

— Chị có một mình, thỉnh thoảng muốn đi phố mà ngại rủ bạn bè ghê.

Quỳnh mở to mắt, nghịch ngợm :

— Chứ còn anh Uy chị bỏ đâu ?

Hạnh lúng túng :

— Không phải chuyện là như thế. Chị muốn nói là chị ít có bạn thân, bạn gái thật thân.

Quỳnh không hiểu ý của Hạnh. Con bé khen con mèo che dù bằng sự trên bàn Hạnh dễ thương, Hạnh bảo tặng Quỳnh đấy nhưng cô bé cười cười cáu s. Con nhỏ thật lanh, Hạnh nghĩ vậy. Có thể con bé nghĩ là mình muốn « lấy lòng » cô em gái của Uy chăng. Không bao giờ để thiên hạ nghĩ thế nha Hạnh. Nhưng Hạnh tự mỉm cười với ý nghĩ của mình. Tự dưng nàng cảm thấy quý mến Quỳnh, một cô bé không đáng ngại lắm, vì cô ta lúc nào cũng tưởng như mình hiểu mọi chuyện của người, cho đến khi cô

ta trở thành bí mật với chính cô ta, lúc bấy giờ kẻ khôn ngoan lại trở thành kẻ dại dột nhất, khờ khạo nhất, dễ thương nhất và cũng lắm « tai nạn » nhất; tai nạn với riêng đời sống nội tâm của mình. Hạnh lục trong ngăn kéo ra hộp kẹo chocolat mà nàng đang ăn dở, mời Quỳnh. Quỳnh reo lên tự nhiên :

— Có hạt dẻ hở chị, Quỳnh thích thứ này.

Quỳnh ngồi xuống đối diện với Hạnh, đôi mắt cô ta nhìn thẳng Hạnh ranh mãnh đến làm Hạnh lúng túng. Anh ạ, anh có cô em lạnh quá.

— Em đến đây mang hộ người một lời xin lỗi.

Quỳnh chum chim miệng đang có sẵn một nụ cười nhỏ. Hạnh ngạc nhiên :

— Anh...Uy hả ?

— Vâng.

Khô chua, cái ông khùng khùng này lại dở chứng rồi. Hạnh ngần ngại người.

— Em có ông anh ưa bày đặt ghê. Chắc ông ấy vừa sinh chuyện với chị ạ ?

Hạnh lắc đầu :

— Không, có gì đâu nhỉ.

Hạnh vò nát tờ kleenex màu xanh trong bàn tay, giọng cười và muốn che lấp câu chuyện :

— Chả có gì cả đâu. Anh Uy chiều nay chắc nằm nhà hỏi Quỳnh ?

Quỳnh cười cười, làm như cô ta thấu được cái vụng về che dấu của người khác :

— Chắc anh ấy đau nặng.

— Anh ấy có bao giờ kể chuyện gì cho Quỳnh nghe không ?

— Chuyện gì ạ ?

— Thì... mọi chuyện.

— Em với anh ấy như mặt trời với mặt trăng, cãi nhau tối ngày, cho nên đừng chuyện gì cũng chỉ được dăm ba câu.

— Anh Uy có cô em xinh quá mà không biết chiều.

— Thôi chị ơi, em lọ lem thì mờ đi ấy chứ.

— Chị nói thật, nhưng đáng lẽ câu đó phải để cho bọn con trai họ nói. Quỳnh sẽ gặp một người và Quỳnh hỏi, ai đẹp nhất, họ sẽ tặng Quỳnh một chiếc gương soi mặt ngay.

Quỳnh mất tự nhiên, nhưng giọng thì vẫn còn nghịch ngợm được :

— Vậy thì em sẽ tặng lại chị chiếc gương soi mặt đó.

Cái trẻ con một cách dễ thương của Quỳnh khiến Hạnh bắt lại được hình ảnh của mình vài ba năm về trước và nàng thấy mình, tuy chưa là bao xa, nhưng tuổi con gái có những bước chân dài thật lạ kỳ, những bước chân tưởng như có đóng đôi h'a bầy dặm. Vài ba tuổi thấy mình lạ hẳn.

— Hôm nay Quỳnh đóng vai kẻ được mua chuộc, anh Uy hứa cho tiền con bé sắm sửa tết.

Quyển ăn hết hai viên kẹo, ăn hết ba viên kẹo, những hạt dẻ vỡ dòn trong miệng ngọt thơm.

— Trong ví em còn một cái phong bì dán kín. Hôm nay em được mua chuộc những hai lần. Chocolat của chị ngon quá.

Quyển mở ví và trình trọng trao chiếc phong bì bằng cả hai tay cho Hạnh :

— Bồn phận của Quyển đã xong, Quyển xin về.

— Cám ơn Quyển nhiều.

— Khỏi mà chị, kẻ phải mua chuộc không được cám ơn.

Quyển nhón thêm một viên kẹo cắn vỡ đôi trong miệng nhưng còn ngậm lại, và cô bé lại nhìn Hạnh chăm chăm như lúc mới đến :

— Em xin phép lập lại : ông anh em có con mắt thẩm mỹ thật kỹ lưỡng.

Hạnh nhìn Quyển trách móc :

— Thôi mà, tha cho chị đi chứ, chiếc gương của chị vỡ từ lâu rồi.

Quyển cười cười, miệng thật xinh, có lẽ trong miệng vẫn còn ngậm viên kẹo cắn đôi, cô ta lại khen kẹo ngon.

— Tết Quyển tới nhà chị chơi, chị sẽ đãi vài thứ bánh chị vừa tập làm, nếu không chê.

— Vâng, em sẽ tới chị, cái gì chứ ăn là em có mặt trước hết mọi người.

Cám ơn Quyển nhé. Quyển nhai nát viên kẹo trong miệng và phồng vọt về. Thiên hạ thương nhau kỹ quá. Mới hồi chiều ông tới nhà bà dặn dò nhau chưa kỹ, giận đối nhau cho kỹ rồi bây giờ bắt con bé làm thứ « phắc tơ ». Mới rời nhau buổi chiều mà chữ nghĩa đã đậm chồi nảy lộc nhanh thế. Mẹ mở cổng cho Quyển và hỏi con gái đi đâu mà đi tối vậy. Con tới nhà bạn mượn sách ạ. Mẹ im. Quyển nghĩ con gái chỉ có mỗi một câu nói dối cũ kỹ mà các ông cụ bà cụ dễ tin nhất là cái đi tới nhà bạn mượn sách. Con cái học được trăm thứ mà bố mẹ chả biết mà cứ ngỡ con cái chỉ học được có chữ nghĩa.

— Anh Uy, Quyển tặng mạnh cửa phòng Uy một cái, tôi đã về.

Uy ngừng thu xếp vài thứ, vội hỏi :

— Mẹ hỏi mi chi vậy?

— Mẹ hỏi em đi đâu.

— Mi nói sao?

— Thì em nói em đi tới nhà chị Hạnh đưa thư cho anh.

— O, cái con bé này...

— Thì em nói một sự thật. Con cái nói dối, giấu giếm cha mẹ là con cái hư.

— Đừng đùa nhỏ, mi mắng vào mặt anh mi thế đó à... Có xét thấy nhà ngay không hở?

Quyển ngồi ngay trên mặt bàn viết của Uy :

— Người đẹp có hào quang, đứng xa đã thấy ngay cần gì phải tìm.

— Chuyện cần ta mới nhớ vả tới mi, có cần thận không hay là..

— Em đã xé ra và đọc kỹ thư giùm thiên hạ rồi.

Uy đứng lên, giơ tay làm một cử chỉ đe dọa Quyển. Quyển nhảy xuống khỏi bàn tiếp tục cười trêu chọc Uy :

— Em yêu, mai anh đi sớm, hôn em một nghìn lẻ một cái.

Uy xuống giọng :

— Thôi, vừa phải thôi chứ.

Thấy Uy có vẻ khó chịu thật, Quyển thôi cười, trở lại mép bàn :

— Được chị dâu cho ăn kẹo ngoa quá.

— Mi đáng được cho ăn kẹo và cho 10 đồng để sáng dậy mua một túi chè đậu.

— Đồng ý đi, bây giờ muốn nghe chuyện không ạ?

— Phải nghiêm chỉnh, đứng đắn. Mi đi đâu cũng cái miệng đó có mà...

— Có mà làm sao ạ?

— À, không làm sao cả, vì mi vẫn còn con nít quá.

— Đồng ý một lần nữa, xuống nước quá rồi đấy nhé ông anh.

Uy ném cho Quyển một cái nhìn đầy hòa khí :

— Ít ra cũng phải biết điều thế chứ.

Quyển nhảy xuống ngồi trên ghế, cầm chông trên hai tay vòng trên thành ghế :

— Dành cho anh một cuộc phỏng vấn đứng đắn.

Uy gạt mấy thứ bề bộn trên giường và nằm dài ra :

— Bà ấy có nói gì không?

— Nói về gì mới được chứ?

— Chẳng hạn như... như...

Quyển không nhịn được cười, cái vẻ mặt ngờ ngờ ngẩn ngẩn của ông anh lúc này, Quyển nghĩ, có ghê gớm cách mấy thì người ta cũng có lúc như thế. Quyển cười :

— Bồn phận tôi rất chu đáo như chàng dặn dò, xuống lên một lời xin lỗi rồi sau đó trao cho nàng chiếc phong bì.

— Cám ơn cô.

— Đáng lẽ anh phải đích thân tới xin phép nàng và buong lời cáo biệt. Làm như nàng không biết gì nên chẳng hỏi han gì chuyện ngày mai anh đi cả vậy dám nàng giận to lắm à.

— Thì ta mới quyết định khi tháng Phong tới xong.

— Anh toàn chơi với những ông bạn dở gàn dở khùng, hèn chi lây linh... phải gió là phải.

Quyển reo lên như một điều khám phá :

— Phong là gió, hèn chi.

Uy bò dậy tiếp tục sửa soạn thêm mấy thứ dòn vào va li.

— Đúng ra thì cả bọn có ý định lâu rồi nhưng đột nhiên hôm nay tháng Phong mới quyết định, kể ra hơi vội nhưng chẳng sao.

— Bọn con gái định đi chơi đâu xa vài ngày thì phải sửa soạn ít ra là một tuần, ở một tuần phải sửa soạn cả tháng.

— Con trai chỉ cần vài giờ.

— Các anh đi bằng gì?

(Còn nữa)

CHIỀU HÒM BÊN VƯỜN • MAI

Buổi chiều nhạt dần và khi mặt trời ngã xuống, gác cầu trên ngọn đồi thì những đợt nắng chọt đọng lại mong manh muốn ngủ thiếp luôn trên lối đi trải sỏi viên cỏ nhưng hai bên, trên những đóa cúc đại nỏ muộn, trên những cánh huỳnh đàn vàng ngói đong đưa trong gió chiều, trên khóm hoa hồng thắm, trên bụi lan nở hoa trắng, hàng rào làm bằng thứ cây chỉ cao ngang nửa ngực Tiên có những chiếc lá nhỏ xiu bằng móng tay, trên mái tóc hoe nắng không chịu về trời, nắn nắn cho ngày dài ra, cho niềm vui trong lòng cô bé đọng lại, cho sự chờ đợi của cô bé tràn ngập hân hoan.

Và khi cô bé tưởng không còn nhìn thấy giọt nắng nào sót lại trên cây cỏ, mặt đất vì nắng quá mỏng nhạt tan đều trong không gian thì người khách đến. Vẫn là người thanh niên của ngày hôm qua, hôm kia và những ngày trước đó. Tiếng huýt gió trong vạt, vui tươi như tiếng dòng suối lách mình đồ xuống khe đá vang lên quen thuộc bên rào. Cô bé vội vàng chạy lại tíu tít. Nụ cười người thanh niên nở ra tươi tắn, và tiếng nói chưa kịp thoát ra thì cô bé đã nói trước :

— Tiên nhìn thấy ông từ lúc nãy cơ.

— Làm sao thấy được ?

— Ông ở dưới chân đồi đi lên chờ đâu. Thấy ông cầm cái hoa gì mà đỏ, đâu rồi ?

Người thanh niên cười xòa, lấy ở túi áo ra cái hoa màu đỏ :

— Tôi tính làm cô bé ngạc nhiên đó, nhưng chịu...

— Giống như hoa hồng ở trong vườn nhà Tiên, phải không ông ?

— Ừ, cho cô bé đó. Tôi hái nó trên đường đi đến đây. Hoa đại mà.

Cô bé vãn về cánh hoa màu đỏ trong tay. Cái hoa thì đỏ thắm. Còn đôi môi cô bé thì hồng hồng làm như có đọng một chút nắng chiều gió càng lúc càng thổi mạnh, phảng phất hơi sương. Mặt trời tròn to, đỏ ối nhuộm lên mái tóc buộc cao của cô bé rực rỡ như được soi dưới ánh lửa hồng. Có vài cọng tóc rủ xuống gáy, xuống má cô bé phất phơ mềm mại trông dễ thương là.

— Vàng nắng đỏ mưa. Người thanh niên nói. Ngày mai dám có mưa to lắm, làm sao cô bé ra đây ?

Mắt cô bé không nhìn lên ngọn đồi nơi mặt trời sắp tắt, mà mơ màng xuống hương chân đồi. Đốc cỏ mượt xanh thắm màu dưới bóng tối nghiêng xuống chập chùng, chỉ có những khóm hoa đại và con đường đất uốn cong là chói sáng hẳn lên. Những ngôi nhà dưới đó trông đã im lìm.

— Ngày mai ông hái cho Tiên hoa trắng nhà Tiên không thích màu đỏ.

— Sao vậy ?

— Không biết nữa.

— Ừ, bây giờ Tiên vào nhà đi.

— Chi vậy ?

— Để tôi về.

— Chiều mai ông tới !

— Ừ, Tiên vào đi.

Cô bé băng qua lối vườn vào nhà. Mở cánh cửa sổ ra. Trên con đường xuống đồi, người thanh niên thong thả bước, khuất dần sau những tầng cây cao rậm.

Một buổi chiều, hai buổi chiều, ba rồi bốn... Bao nhiêu buổi chiều đã trôi qua. Vẫn cách bờ rào cây có lá nhỏ xiu bằng móng tay, người thanh niên đến gặp cô bé.

— Hôm qua sao cô bé không ra đây chơi ?

— Ba về, mắc chơi với ha.

— Ba ở đâu về ?

— Xa lắm, má nói...

Cô bé bỏ lỏng câu nói, đôi mắt cúi xuống. Trông gương mặt cô bé phảng phất nét buồn. Năm ngón tay của cô bé lùa sâu vào lớp lông mịn của con mèo bóng đang ôm trên tay. Không biết cô bé buồn vì người thanh niên không chú ý đến món đồ chơi của cô bé, hay buồn vì người cha ở xa về và chắc đã ra đi ?

— Này, Tiên.

Cô bé ngược đôi mắt tròn, màu hạt nhãn. Trông cô bé giống hết bức tranh « đứa bé và con mèo » của Janusz Grabiński.

— Ông nói gì cơ ?

— À,... con mèo của Tiên đẹp lắm. Ở đâu có thể ?

— Cửa ba cho.

— Ba đâu rồi ?

— Ba đi từ hồi sáng.

Giọng cô bé nhỏ, ướt, mắt âm thanh rộn rã thường khi. Nói xong cô bé lại cúi xuống, bàn tay lùa sâu thêm vào lớp lông trắng mịn màng. Người thanh niên tưởng tượng chắc ban sáng, trong lúc ngái ngủ, cô bé đã lùa sâu bàn tay vào bầu áo ôm cổ người cha để đòi thương yêu, đòi bước chân phiêu lưu của người cha dừng lại. Trông cô bé thật tội nghiệp ! Người thanh niên đặt bàn tay mình lên lớp lông mèo, nơi bàn tay cô bé vùi sâu dưới đó. Cô bé ôm con mèo áp vào cằm nựng, luôn cả bàn tay người khách.

Suốt cả mấy hôm trời đổ mưa tầm tã vào buổi chiều, cô bé mở cửa sổ nhìn ra con đường dẫn lên đồi. Những sợi mưa đan đều, êm đềm, cùng khắp đã ngăn đường không cho người khách tới. Cô bé tưởng tượng ra đủ mọi hình ảnh đẹp chung quanh người khách lạ. Người khách một lần đứng chân bên rào nhìn cô bé tung tăng trong vườn, rồi hôm sau lại đến. . . lâu ngày thành một lời hẹn ngầm, quyến luyến. Cô bé nghĩ rằng có thể người khách sẽ phi ngựa lên đồi. Tiếng mưa rơi không làm át nổi tiếng nhạc ngựa vang vọng tới tai cô bé. Có thể con ngựa sẽ dẫm nát một ít cỏ non bên vệ đường, nhưng không hề gì, vì đó là hình ảnh oai hùng. Người khách sẽ hiện rõ ra trên lưng ngựa bồm và lông trắng như tuyết, mái tóc ướt bay dạt trong mưa hết như một hoàng tử hiền ngàng trong cổ tích. Có thể người khách sẽ cỡi một con lừa chậm chạp, thong dong lên lối đi dẫn vào nhà cô bé, mái tóc ướt bết vào vầng trán rộng như một người sau chuyến du lịch trở về mệt mỏi kiêu hãnh, như trong câu chuyện thời trung cổ. Và cô bé cứ tưởng tượng. Mặc cho trí óc mình đi qua rừng núi, những vườn hoa bờ suối, đồi cỏ, xuống đồng bằng.

Cho đến một hôm trời thôi mưa vào buổi chiều, mặt trời vàng rõ, ánh nắng tươi trải lên cảnh vật đất sáng như có một lớp men sứ ở những chiếc tách kiêu. Trong mùa mưa vẫn thế, giữa những ngày mưa là một ngày nắng ráo, quang tạnh, trong sáng và đẹp đẽ. Buổi chiều xuống rất lâu, rất chậm, lẫn vào ban đêm. Cô bé nghe tiếng huýt gió trong trẻo quen thuộc, vội vàng chạy lại bên rào đón người khách tới. Người mang theo một chùm hoa màu trắng, có những nụ còn búp chưa nở hết. Cô bé không biết tên, chắc cũng là là một loài hoa dại, ông hái ở dọc đường, phải không ông ? Người thanh niên gật đầu. Cô bé đưa lên mũi ngửi :

— Thơm ghê ông ạ.

Người thanh niên gật đầu. Chừng như nhận thấy người thanh niên yên lặng, không tươi cười như mọi hôm, cô bé ngược nhìn e dè. Rồi nắm tay người khách, rủ :

— Ông vào vườn chơi với Tiên, đi ông.

Người thanh niên ngược nhìn đám mây trôi ở trên trời, do dự, phân vân.

— Đi ông.

— Cô bé đứng tránh ra.

— Chi vậy ông ?

truyện dài TỪ KỂ TƯƠNG

— Lạnh quá.

— Tính sao hả Hạ,

Hạ ngạc nhiên :

— Tính gì ?

— Chuyện anh Hảo ?

Hạ hoàn toàn không để ý gì đến Hảo cả. Mặc dù hôm sinh nhật Thảo, và trước đó Hạ có nói chuyện nhiều lần với Hảo, khi thì gặp ở trường những hôm Hảo tới rước Thảo về, khi gặp ngoài phố tình cờ. Khi nói chuyện Hạ vẫn kêu Hảo bằng anh và xưng tên, xem Hảo như một người lớn, quen, thể thôi. Hạ không để ý gì thêm. Bất ngờ điều Trần nói làm cho Hạ suy nghĩ. Nhưng suy nghĩ chỉ thoáng qua một chút rồi Hạ cười :

— Đau tương tư một chút cho đời có ý nghĩa chứ chết chóc gì ai mà Trần lo.

— Trời ơi. Sao không chết. Ông đau đến thời kỳ thứ ba rồi đó.

— Kệ. Hạ đâu biết gì.

— Không biết... nghĩa là sao ?

Hạ rụt cổ :

— Không biết nghĩa là... không biết, chứ còn sao nữa.

Bỗng Hạ cười, nheo mắt hỏi Trần :

— Đây hỏi thật. Hôm nay Trần nhận của hối lộ của nước suối Vĩnh Hảo bao nhiêu mà lo lắng ghê quá vậy. Lại còn có vẻ thuyết phục người ta nữa ?

Trần về mặt giận :

— Nói cho Hạ nghe thể thôi, chứ chả có ai nhờ cả. Nếu nhờ, chỉ có con Thảo nhờ thôi, vì nó nói với Hạ nó ngưng.

(Xem tiếp trang 42)

Hạ đáp bằng quơ :

— Việc chả có gì quan trọng cả, đừng làm cho nó ra vẻ quan trọng. Hạ phải lo học thi. Năm nay phải đậu. Không đậu phiền ghê lắm.

— Sao lại phiền ?

— Nghĩa là sẽ có nhiều thay đổi không do nơi ý mình nữa.

— Má Hạ bắt công chó hả ?

Hạ đấm vai Trần :

— Lại nói bậy. Công chó đâu mà sớm thế. Minh mới vừa mười bảy tuổi.

Trần ba hoa :

— Mười bảy tuổi là tuổi đẹp nhất để đi vào... gia đình người lạ.

— Hạ nhường khoảng đường chim ca hoa nở đó cho Trần. Hạ đi đường khác.

Trần cong môi :

— Nói thế chứ ai mà thèm.

Tiếng chuông bỗng vang lên. Trần giật mình kéo tay Hạ chạy băng trong mưa về cổng trường. Hạ suýt bị té bởi đám đông chen chúc nhau vượt vào cánh cổng nhỏ để tránh kịp những giọt mưa dữ dội. Tiếng chuông reo một lúc mới dứt. Hạ ngược nhìn lên một bầu trời mù, mưa đan kín những cánh cửa sổ lớp học.

Trần nhắc :

— Hôm nay mình có hai giờ Việt Văn đầu. Trời mưa, tha hồ nghe ông Hoán ngâm thơ.

— Thơ cổ phong hay Đường Thi ?

— Thơ tự do.

— Thơ tự do mà ngâm nga nổi gì. Ngâm thơ vẫn. Tử của ông Hoán là Nguyễn Bính.

— Còn tử của Hạ là Nguyễn Nhược Pháp.

Hạ gật đầu :

— Ủ. Hạ yêu cô bé mười lăm tuổi đi chùa Hương trong thơ của Nguyễn Nhược Pháp ghê.

— Trần cũng yêu « nó » nữa.

— Tại sao mình không mười lăm tuổi mà lại là mười bảy tuổi hả Trần ?

Trần ngần ngại một lúc rồi cười :

— Tại... mình sinh ra không coi ngày, nên bây giờ mới mười bảy tuổi, nhưng ê. Chỉ có Hạ thôi nhè. Trần mới mười sáu tuổi rưỡi thôi.

— Vậy phải kêu Hạ bằng chị.

— Chị xách cái bị đi xin tiền. Hả ?

— Chị ăn trái thị chứ.

— Còn lâu.

— Nhưng nhỏ tuổi hơn phải gọi bằng chị. Khỏi cần biết chị gì.

Trần chặc chặc lưỡi, kéo tay Hạ băng qua một vũng nước đọng. Hạ nâng vạt áo phía sau lên tránh những vũng nước dơ bẩn do những bàn chân

vô ý dẫm mạnh Vào tới hành lang lớp học Trần phà hơi thở nóng sau gáy Hạ nói nhỏ :

— Gáy Hạ thơm quá chừng. Anh chàng nào có hân hạnh đứng sau Hạ hít phải mùi hương kỳ ảo này chắc phải lăn quay ra mà chết. Bộ hôm sinh nhật Thảo chàng Hảo đã đứng phía sau lưng Hạ à ?

Hạ quay lại thụi vào bụng Trần một cái. Con nhỏ thót bụng lại, khúc khích cười.

— Ê Hạ, sao vào trễ thế ?

Tiếng gọi của Xuyên rớt rít và bàn tay con nhỏ vẩy lia trên những cái đầu ngồn ngang chưa yên vị. Tiếng cười nói nhao nhao làm Hạ chóng mặt :

— Ê, tiểu thư, giận hờn ai mà làm bánh bao sớm thế ?

— Bán cho một cái với giá rẻ đi.

— Trước mua ăn sau làm nghề. Được không ?

Hạ lắc đầu không nói gì. Hạ bị vương cặp mắt lạnh lùng của Phụng nhìn lên. Hạ tìm nụ cười đối lại nhưng Phụng quay đi chỗ khác. Hạ muốn ứa nước mắt. Xuyên từ bàn sau nhảy lên chống nạnh một quai hỏi :

— Hai đứa mi vừa giành ăn bánh bao của ông ba tàu hay sao mà cấu xé nhau dữ vậy ?

Đào cũng nhe răng cười :

— « Vọt » bằng nhu đao hay ca ra tê ?

— Con Phụng bẻ bụng rồi.

— Nó bị té tét hở khẩu tay.

— Nhỏ Hạ ác như Miêu Khả Tú.

— Không, nó dễ thương như Trịnh Phối Phối, nhưng pha một chút Miêu Khả Tú thôi.

Hạ tiếp tục lắc đầu vào chỗ ngồi. Xuyên ngần ngại :

— Ủa, sao lạ vậy ?

Đào đứng ở đầu bàn gỗ gõ cây thước nói :

— Giận nhau thật sao ?

— Răng không nói.

Trần tới chen vào giữa khoảng trống của Xuyên và Đào chường cái mặt để ghét của nó ra cười :

— Răng đau răng biểng nói biểng cười nhưng răng nhai bò bía như chớp.

Hạ đang muốn khóc nhưng trước sự chọc cười một cách hùng hậu của mấy đứa lấm mồm lấm miệng cũng phải cười, nụ cười méo xệch. Chỉ có Phụng là ngồi Thiئن. Nó hương mắt ra cửa sổ, trầm ngâm, im lặng. Đào bẹo má Phụng ca :

— Mưa có buồn bằng đôi mắt em không mà em nhìn dữ vậy. Em định thôi miên mưa sao ?

Xuyên dành cây thước thọt vào cổ Phụng :

— Học Thiئن được bao lâu rồi nhỏ ?

Trần hô lớn :

— Nhà ngoại giao muôn thua đầu rồi, triah diện gấp.

— Có... có ta đây.

Thư đứng đỉnh bước tới với cái mồm đang nhai chưa kịp nuốt. Trần kéo tay Thư hét ?

— Trời ơi, đại chiến bùng nổ mà nhà ngươi còn ăn được sao ?

— Ăn... lỡ rồi.

— Nhả ra gấp.

Thư nheo mắt :

— Đói lòng ăn trái cóc dầm, nuốt vô thi khoái nhả ra bạn thèm. Trần phết vào vai Thư một cái đầu đinh, rồi đẩy Thư vào chỗ ngồi. Thư ngẩn ngơ :

— Cái gì vậy quý vị ?

— Làm bộ nữa. Đại chiến bùng nổ. Toàn dân nghe chằng sơn hà nguy biến, hận thù đặng đặng ghế bàn rung chuyển.

Thư hết nhìn Phương tới nhìn Hạ, chột hiệu :

— À. Không sao. Có ông già tú lạnh đây thì bao nhiêu sức nóng cũng xẹp ngay. Bây giờ quý vị hãy tường trình diễn biến của cuộc chiến tranh nóng khốc liệt này xem.

Xuyên tăng hăng :

— Phương bị Hạ tấn công trước. Phương bị bẽ bụng.

— Trời. Có thật vậy không Phương ?

Thư hoảng vía ôm Phương hỏi rối rít, nhưng chừng thấy bụng Phương còn nguyên, ngon lành thoi thóp thổ Thư mới gất :

— Xuyên tặc. Si tộp nhà quá khích này lại.

— Phương bị téet hồ khẩu tay, máu chảy như trời mưa.

— Đầu, đưa cổ tay coi Phương.

Thư dẫn lấy bàn tay Phương đang giấu dưới gầm bàn lên xem. Trần bỗng báo động :

— Chết cha. Hội nghị tan vỡ vì ông Hoán vô lớp.

Lớp học đột nhiên im lặng. Mấy hội viên về chiến tranh cũng tan hàng ngũ chạy về chỗ ngồi. Ông Hoán che cây dù đen đi vào. Lỗ mũi ông vẫn đỏ như trái cà thương lệ.

— Thầy ạ.

— Thầy ạ ..ạ.

— Người đi trong mưa gió.

Câu nói đầy ý nghĩa làm cả lớp cười. Thầy Hoán cũng cười. Ông đứng đỉnh gập dù lại, dựng vào vách tường bước lên bục gỗ rút khăn mù soa ra lau những giọt nước bám trên da mặt. Tiếng cười khúc khích vẫn nổi lên phía cuối lớp. Giờ Việt văn của ông Hoán coi như là hai giờ cởi mở nhất. Thầy rất dễ. Lớp có quyền lên lút ăn quà vặt, nói chuyện nhỏ nhưng phải coi chừng bà Tổng Giám Thị. Thầy có thấy cũng giả lơ đi, với điều kiện

phải nghe giảng bài và đừng ồn quá. Thỏa ước ngầm đã giao kết như thế. Đôi khi cao hứng học trò đi quá trớn, thầy trách những câu thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật đau. Đó là những câu thơ bất ngờ, và đáng ghi nhớ nhất trong giờ Việt Văn của thầy Hoán. Nhưng ngoài trường hợp ngoại lệ đó thầy rất thích xen kẽ giữa bài giảng nhiều bài thơ của các thi sĩ tiền chiến làm thí dụ, những bài thơ tầm học trò ngẩn ngơ, mơ mộng nhìn ra cửa lớp với bầu trời, cây lá, và mây. Nhờ Trần vẫn nổi tiếng là cây cười của lớp học. Nó được cả lớp tặng cho cái hỏn danh là Bé Bự. Bởi nó vừa là đối thủ của cái cân trong nhà thuốc tây vừa có hy vọng cướp nghề của anh hề Khả Năng trên Ti Vi. Thầy Hoán vẫn hay bận rộn vì Trần, vì lỗ mũi của thầy là điểm tốt nhất để cho Trần chú ý.

— Mưa buồn quá thầy ơi.

— Có một tin vui báo cho các em mừng.

— Tin chi đó thầy.

Cả lớp nhao nhao lên hỏi và chờ trả lời bằng những đôi mắt mở thật lớn. Thầy chậm chậm vuốt mũi, đáp :

— Sửa soạn lên trả bài.

Cả lớp kêu một tiếng ò bi thiết. Những gương mặt dài thông ra. Trần tìm kế hoãn binh :

— Cây dù thầy bị kẽm gai móc rách một lỗ bự.

— Nghĩ mãi chẳng biết chọn ai trước. May người hùng lên tiếng. Thế nào Bé Bự, hôm nay ăn được mấy chén cơm, có khỏe không, đem tập lên cho hỏi thăm một chút coi.

Mặt Trần thểu xuống. Nó xách tập lên bàn thầy giữa những tiếng cười khúc khích. Đảo như một đũa ngồi phía sau chuyển cho Hạ mảnh giấy vo tròn, nhàu nát.

Hạ mở ra đọc :

« Hai đũa huề chưa, chưa huề thì mau mau huề đi, nguy hiểm lắm. Hôm nay ông Hoán đỡ chứng quây bài. Đũa nào không thuộc dám ăn trứng vịt. Phải đoàn kết lại để... nhắc. Đảo »

Hạ chưa kịp trả lời, Xuyên cũng gửi lên một cái thông điệp khác :

« Hạ ơi, thơ mới là nghĩa làm siu, giảng nghĩa và dẫn chứng một bài thơ coi. Ta mù tịt. Trưa về có một châu nước đá đậu đỏ nếu... trong cặp còn tiền. Mau lên không nguy khốn. Xuyên »

Bỏ mặc cho những thông điệp khẩn cấp của tụi bàn dưới. Hạ ngồi thừ người với những giọt nước mắt lúc nào như cũng muốn ứa ra khi nghĩ tới cái nhìn lạnh lùng như đá băng của Phương lúc nãy. Không ngờ con nhỏ giận dai và làm Hạ ức đến như thế.

(Còn nữa)

ngôi nhà của bé

nhà của bé cửa sơn màu của lá
trông dễ thương trên những bức
tường vàng
có căn gác trông tựa chiếc lồng son
và bé giống như con chim hoàng yến
trên gác treo tấm màn màu nước
biển
che nắng, che mưa che cả mắt anh
nhìn
thật nhiều lần anh trách bé : nhìn
tâm
buông màn kín không cho ai đứng
ngó

có phòng bé học bài rất nhỏ
anh thương vô vàn ánh đèn sáng mỗi
đêm
anh về thường đứng trước cửa nhìn
lên

trong trí tưởng chỗ bé ngồi và học
có cửa sổ vừa đủ gió vào mơn má
tóc
trong giấc mơ anh muốn hóa gió len
vào
gió sẽ không làm lạnh bé đâu
gió rất mát như tình anh, đó bé

rất nhiều khi anh muốn làm con chim
sẽ
tha những cọng rơm về làm tổ trên
nóc nhà
bay loanh quanh chẳng muốn lia xa
và đêm sẽ hát ru bé ngủ...

HÀ MẬT THƯƠNG

sấp mười bảy tuổi

có con chim hót giữa trời
có sông nằm ngủ, có người đứng mơ
bao giờ, trời nhĩ, bao giờ
sông hiền thức dậy, chim vờ quên
kêu
lòng ta chắc sẽ buồn hiu
chút mơ mộng sẽ rụng theo lá vàng
lá queo như mảnh trăng tàn
trăng mười sáu tuổi, trăng ngàn năm
xinh

trăng xưa cùng tuổi với mình
lớn rồi nên hết cả tình bạn xưa
hết thôi hờn giận vu vơ
hết thôi bị mắng ngu ngơ một thời
tuổi mơ vượt khỏi tay rồi
trăng mười sáu sẽ một ngôi lạ hình
NGUYỄN ĐÌNH HUY

khi em về

Em trở về trên tay nắng vờ
Áo hồng thơm một thoáng hương xưa
Lòng ta mấy cõi đầy nhưng nhớ
Em trở về tha thiết sao vừa

như mơ

Ngủ giữa hồn ta một giấc thơ
Ngó ra sương khói phủ đôi bờ
Chiều nào mây trắng vào kỷ niệm
Em có yêu thầm chuyện như mơ

mộng tưởng

Bông thấy mây cười trong mắt em
Lòng ta rụng rúc hạt mưa mềm
Đâu rồi cánh bướm vườn mộng tưởng
Hỡi dáng mây mù đi rất êm

TRẦN PHƯỢNG VŨ

và mùa thu

Những ngày những tháng chớm vào
thu
Có những hàng cây rụng lá sâu
Những cô thiếu nữ tha hồ mộng
Đi về riêng một lối tương tư

Áo trắng bay hoài theo nhớ nhưng
Chân nai vừa lạc bước mơ màng
Tóc ngoan mười sáu trên đầu tuổi
Che dấu một làn hương ở trong

Yêu rất vội vàng dễ biết yêu
Ân tình chưa chín ngọt vành môi
Mỏi hay mười mấy đang còn nụ
Chớm cánh tình sương ướm mộng
đời

HÀN NHÂN

hiên nắng

anh ngồi trong quán nhỏ
đợi bé từng ngày qua
tháng năm vàng nổi nhớ
nghiêng hiên nắng trước nhà.

ngày xưa

nàng đội nón quai thao
thắt đôi bờ hoa bở
đứng tựa mái tây hiên
cười nụ hoa, rất nhỏ.

chiều xưa

bé về qua lối nắng
tiếng ca ngoài song thưa
ngõ hồn anh chợt vắng
chiều rơi trên dậu xưa
HẠC TRẮNG

mười chín tháng ba

Em đã mơ hồ nghe tình yêu nhỏ nhẹ
cười
Trong mắt người người sáng như sao
Cùng một chút êm ái

Nằm rất ngoan trên đôi mày vòng
nguyệt
Buổi sáng chủ nhật lóng lánh nắng
hồng
Lóng lánh gương mặt người sáng như
trăng

Nhỏ nhẹ như tình yêu
Phải thế không hỏi người của vời xa
thăm thăm
Người có đôi mắt đen tan tác trời
thu

Đôi môi rất hồng
Và những tươi đẹp thần tiên
Năm êm ái trên gương mặt
Buổi sáng chủ nhật mười chín tháng
ba

Tất cả chúng ta đã nằm im ở đây
Bình yên lắng nghe bản đàn tuyệt vời
của người tình yêu

Nồng nàn bản tình ca
Vàng buổi sáng mười chín
Trên những cánh tay tháng ba chờ
đợi
Em đã mơ hồ lắng nghe trái tim nhỏ
nhẹ khóc

Nhỏ nhẹ bắt đầu một nỗi nhớ thương.
MÂY HẠ

những cửa sổ, mùa hạ

tặng Nguyễn Hồng Giang

vời ngày tháng xếp đầy trong vở cũ
con chim về rất lặng cuối mùa xuân
em cố giấu môi tươi trong diễm ảo
nghe phượng rơi trầm mặc đẹp vô cùng

tôi bỗng nhớ những chùm hoa trắc bá
của một thời xanh ngát lối đi hương
em từ đó áo vàng bay tỉnh mịch
tôi trở về thấp sáng nỗi yêu thương

cánh cửa mở một đời người dị lạ
trong mắt em ngàn mộng rất êm đềm
cho tôi ngỡ hồn buồn như úa lá
bay một mình trên những lối đi quen.
PHẠM KHÁNH VŨ

CUỘC PHỎNG
 NUÔI DƯ

Tuổi Ngọc, sẵn sàng chờ đón ý kiến của Bạn Ngọc, như những hơi thở cần thiết nhất, để nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Và khi đủ tuổi để bước sang năm thứ hai, Tuổi Ngọc sẽ xứng đáng, hy vọng, với ưu ái của Bạn Ngọc mà tiến xa hơn.

NGUYỄN HỮU LONG, Cần Thơ

Tôi xem Tuổi Ngọc từ bộ cũ cho đến bộ mới. Trong rừng báo hiện tại, Tuổi Ngọc thực đúng với tên của nó. Tôi rất hân hạnh được dự cuộc phỏng vấn này.

1.— Với chủ trương là tuần báo của tuổi vừa lớn, đối với tôi, Tuổi Ngọc đã đi đúng với chủ trương của nó. Tôi rất đồng ý về chủ trương này, với mọi người ai cũng có một vài kỷ niệm ở tuổi vừa lớn và Tuổi Ngọc đã khéo đưa mình trở lại các kỷ niệm đó. Một diễn đàn tranh đấu ồn ào chỉ hợp cho những tờ báo có mục đích, chủ trương của đoàn thể, đảng phái nào đó. Còn Tuổi Ngọc với chủ trương là tuần báo của tuổi vừa lớn thì tranh đấu ồn ào làm gì?

3.— Tôi thích đọc truyện dài.

Bông hồng cho tình đầu có những bài hay, có những làm bài nhảm chán. Nếu có thể với vài bài « Văn », thêm vào đó là tăng trang cho « Chạp phỏ » và « Suu tầm » thì vừa vui tươi vừa mở rộng kiến thức.

3.— Không biết từ lúc đọc Tuổi Ngọc đến nay tôi có làm điều gì nguy hại chưa? Có lẽ rằng chưa vì mỗi khi cầm Tuổi Ngọc đọc tôi thấy mình sáng suốt lại sau những phút vui đầu học, có ru ngủ chẳng chỉ là những tờ báo khác mà Tuổi Ngọc đã biết.

GIÁNG THANH BÌNH, C.V.A.

1. - Thành thật mà nói tôi rất hài lòng và cảm động những gì mà Tuổi Ngọc chủ trương trong năm qua. Ngoài ra Tuổi Ngọc còn đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn,

1. *Bạn có bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua không? Tuổi Ngọc có đáng là tuần báo của tuổi vừa lớn không? Hoặc bạn có muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi?*

2. *Bạn thích mục nào nhất? Bạn muốn loại bỏ mục nào?*

3. *Theo bạn, Tuổi Ngọc có ru ngủ bạn u mê hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh không?*

4. *Nội dung: Khô khan quá? Uớt át quá? — Hình thức: Cầu kỳ quá? Đơn giản quá? Bạn muốn đề nghị gì?*

5. *Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chê một câu và cũng có thể được khen một câu, xin bạn một lời thành thật nhất.*

tạo cho niềm cảm xúc, mộng mơ, những gì hồn nhiên của tuổi vừa lớn. Nhưng tôi thiết nghĩ những gì Tuổi Ngọc cho là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi thì hay hơn hết là nên giới hạn vào những trường hợp đặc biệt đề cập đến SVHS mà thôi, còn những thứ linh kinh khác nên dành cho những tờ báo khác, chuyên nghiệp hơn.

2.— Trong Tuổi Ngọc, mục CPTN (do K.V. chủ tiếm) là tôi thích nhất. Tôi nghĩ nên dành những trang viết về BHCTĐ để làm những gì khác cần thiết hơn.

3.— Theo tôi, Tuổi Ngọc chỉ xoay quanh những đề tài về tuổi thơ, tuổi trẻ, tuổi vừa lớn. Tuổi Ngọc muốn nói lên những ước vọng của tuổi trẻ mộng mơ và những gì đẹp đẽ nhất của một đời người. Dĩ nhiên trong chiều hướng ấy T.N. đã không quên

đề cập đến tình quê quê hương, thầy, bạn. Bằng chứng là có những số viết về Bố, về những ngày rời trường xa lớp, trên bục gỗ dưới bàn học v. v. Tóm lại Tuổi Ngọc không ru ngủ, u mê và xúi bạn Ngọc bán nước cầu vinh đâu.

4.— Nội dung Tuổi Ngọc dễ đọc không khô khan, không uớt át. Về hình thức rất dễ nhìn, không cầu kỳ, không đơn giản. Trả lời trong câu 2 tôi có nói nên dành những trang viết về BHCTĐ và thay vào đó những gì cần thiết hơn.

Tôi đề nghị Tuổi Ngọc thay vào đó bằng những phụ bản tranh cho mỗi số báo nó sẽ tăng thêm phần trang trọng.

5.— Một năm qua là năm đáng ghi nhớ nhất cho bạn Ngọc chúng ta. Nhưng bù lại Tuổi Ngọc chắc sẽ có

một trò khá hấp dẫn cho bạn Ngọc chúng mình cho những số báo trong năm mới này.

NGUYỄN THỊ KIM HẠNH, BMT

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của báo ! Tuổi Ngọc chưa thể gọi là tuần báo của tuổi vừa lớn, mà phải gọi là đang lớn ! nếu có tranh đấu ; thì chỉ nên tranh đấu quyền được mơ mộng mà thôi.

2.— Thích những bài viết của bạn Ngọc và muốn loại bỏ mục « Bài nhận được từ bạn ngọc. »

3.— Tuổi Ngọc không ru ngủ hay xui đại ai cả ! Nếu không nói đó không phải là năng khiếu của Tuổi Ngọc.

4.— Không khô khan cũng không ướt át. Tuy nhiên bài của bạn Ngọc hình như đều tương tự nhau, nhất là lối hành văn. Hình thức thì rất thanh. Đề nghị Tuổi Ngọc nên đăng nhiều bài của bạn ngọc hơn, trừ những bài quá tẻ, hay quá người nhón.

5.— Em không biết phải khen chê gì đây. Miễn vậy.

C.H.T.N. CẨM SA, Pleiku

1.— Đúng một phần lớn. Nếu tạo thêm được lý tưởng cho tuổi trẻ nhất là « tuổi kẹp tóc chúng tui ». Tuổi Ngọc chưa có bài mô nói về « gương nữ nhi xuất sắc cả » !!

Đả đảo tranh đấu ồn ào. Tuổi vừa lớn không cần đòi hỏi quyền lợi. Tui tui chỉ cần một trang dành riêng để bày tỏ « nguyện vọng tuổi trẻ » là đủ. Tuy nhiên cũng nên hoan hô chủ trương của Tuổi Ngọc năm qua .

2.— Tui khoái « tự ái khờ của chàng Quân » trong *Lá Trương Tu*, thương Công Chúa cô đơn của *Tình Mộng* và tung tít khi thấy « đồng chí Khoa » đại gái.

Thích tất cả chuyện dài. Tuổi Ngọc gầy như thằng Còm, bỏ đi vài mục thì còn bộ xương. Tui tui sợ trông thấy bộ xương lắm.

3.— Tuổi Ngọc có xúi bợn này suy tư vớ vẩn thật ấy, tuy nhiên không có chuyện u mê.

4.— Nội dung không khô khan và chẳng có gì ướt át quá. Trung bình, xen vào những bài khá đặc sắc. Hình thức hơi đơn giản.

Đề nghị: Tăng thêm mục « Hướng dẫn bạn trẻ ». Tuổi mới lớn cần lý tưởng hoạt động để tránh cái thời gian « Nhân cư vi bất thiện ». Hãy hướng dẫn chúng tôi trong việc đó.

Mở mục « Vấn đề của tuổi mới lớn »... Tòa soạn đưa ra một vấn đề, bạn đọc sẽ bàn cãi. Những ý kiến gửi về tòa soạn. Những lời hay, các tư tưởng xuất sắc của bạn ngọc sẽ đăng lên các số báo sau đó. Mục đích phát huy khả năng tư tưởng tuổi trẻ.

5.— Trong nhiều số trước, Tuổi Ngọc đã đăng những truyện ngắn « rất thương ».

Tuổi Ngọc có những chuyện dài xuất sắc nhất.

HỒN DỐI, Đà Nẵng

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc trong năm qua.

2.— Thích tất cả nhưng hiện nay mục chạp phô TN có hơi dở. Nên muốn loại bỏ mục đó.

3.— Cái đó thì không ngàn lần không.

4.— Đôi khi thôi, rất mỹ thuật về hình thức. Muốn chúng ta hãy viết những cái đúng và vừa đủ tuổi vừa lớn. Đừng đi quá.

5.— Vâng, cái đó là lẽ tất nhiên, rất thành thật đó.

HOANG VU, Đà Lạt

1.— Cháu rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau 1 năm qua. Tuổi Ngọc theo cháu có nhiều cố gắng và đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Cháu không thích Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Cháu thích nhất truyện dịch *Vacances Romains* của Hoàng Hải Thủy. Cháu không biết nên loại mục nào, tuy nhiên nên thêm vài truyện thơ mộng, lãng mạn của các nhà văn như Hoàng Hải Thủy, Đinh Tiến Luyện, Duyên Anh...

3.— Tuổi Ngọc nếu chưa giúp ai được nhưng chắc chắn là Tuổi Ngọc không có ru ngủ hay xui người ta bán nước cầu vinh. Trái lại nữa là khác.

4.— Nội dung tạm được. Hình thức tuy hơi đơn giản nhưng rất dễ thương. Lâu lâu nên có những truyện ngắn của Duyên Anh, Hoàng Hải Thủy, Đinh Tiến Luyện.

5.— Tuổi Ngọc theo cháu không đáng chê tí nào. Đọc Tuổi Ngọc rồi đọc những báo khác thì thấy ngay sự khác biệt. Văn Tuổi Ngọc là cháu thích nhất. Tại giọng văn trong Tuổi Ngọc thật êm đềm, nhẹ nhàng. Nó cho ta mơ khi đọc nó và giấc mơ đó thì tuyệt vời.

VŨ VĂN TƯ, Savannakhet, Laos

1.— Rất bằng lòng, tuy vì lý do nào đó mà nhóm chủ trương chưa thực hiện được những gì đã hứa. Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không nên tranh đấu ồn ào, những ý kiến ở mục « Nhìn Xuyên Cuộc Đời » là xây dựng rồi.

2.— Mục : Biết Một Biết Mười. Cứ để nguyên những tiết mục cũ.

3.— Theo thiên ý, theo thời gian qua Tuổi Ngọc không có những trò mờ ám đó. Tôi còn tin tưởng trong thời gian tới Tuổi Ngọc cũng chỉ đong đầy những xây dựng, bổ ích như đã có.

4.— Nội dung và hình thức : Tạm được, nếu làm được những gì đã hứa chắc chắn Tuổi Ngọc sẽ hay và đẹp hơn. Rất nhiều Bạn Ngọc đang hăng say vun xới và làm đẹp Tuổi Ngọc, vậy thỉnh thoảng nên giới thiệu và xin những ý kiến của các văn thi sĩ tên tuổi để bạn ngọc có điểm tựa mà đi lên.

5.— Tuổi Ngọc, tuần báo của tuổi vừa lớn : một tuần báo chín chắn xây dựng, bổ ích và có tính cách giáo dục, một tờ báo có giá trị. Đừng hứa nhiều e có hại cho uy tín.

THU, Trung học Gò Công

1.— Rất bằng lòng.

Có. Nhưng đôi khi, theo cảm quan riêng, Thu thấy Tuổi Ngọc hình như vượt quá tuổi vừa lớn. Tuổi Ngọc là tuổi mơ mộng tuyệt vời, tuổi của những tình yêu trong trắng thì sao lại là diễn đàn tranh đấu.

2.— Thu thích mục « Ngọc Thân ái ». nhất, không nên loại bỏ nuôi

Dưỡng hơn là giết chết trong khi mục đó không có hại gì.

3.— Không.

4.— Nội dung : Tùy theo từng số và tùy theo lúc đọc.

Hình thức : Vừa phải. Nên tạo những hình ảnh khác nhau ở bìa báo. Chỉ thấy toàn là dân kẹp tóc mà chẳng thấy hình dáng húi cua hiện diện. Và lại, tranh bìa có nhiều số na ná giống nhau.

5.— Hãy cố gắng với thiện chí sẵn có tràn đầy, đắp một con đường, dù là đường đất thật hẹp, để Tuổi Ngọc lần dò ra đến đường cái quan, để những người vừa lớn có nơi gởi gắm mơ mộng, để không bao giờ Tuổi Ngọc lẫn kèn.

MÂY CUỐI VIỆT, An Xuyên

4.— Rất bằng lòng với chủ trương của TN sau một năm qua. Tuy nhiên cũng có cái bực mình nhỏ nhỏ như là bỏ quên những người đọc ở xa. Như vậy tỉ số tôi phải rút lại còn 95% thôi. Chủ trương vừa là người lớn vừa là con nít hoàn toàn đúng nghĩa. Không thích TN là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi quyền lợi lung tung. Nếu như thế thì TN đã là người lớn mất rồi. Tôi muốn TN hãy mãi mãi ngồi ngắm ô-mai cam thảo để mơ mộng thích hơn.

2.— Thích mục « Bông hồng cho tình đầu ». Bỏ mục « Sưu tầm » vì nó chán, buồn ngủ quá.

3.— Câu hỏi nghe ngộ quá, làm gì tới « bán nước cầu vinh ». Không có đâu. Nếu có chắc chắn là báo đã bị tẩy chay gặp.

4.— Nội dung : Uớt át nhưng xin bỏ chữ « quá ». Hình thức : Không

phong phú chút nào. Tôi muốn đề nghị một cái bìa báo nói lên một chút tinh tỵ của quê hương yêu dấu.

5, Tuổi Ngọc đáng khen là chủ trương thật lành mạnh. Đáng chê hình thức từ trong đến ngoài đều là hình ảnh của con gái, đó là những lời thành thật nhất.

L.C.L; TRUNG HỌC AN XUYỀN

1.— Không mấy bằng lòng với chủ trương của TN một năm qua; vì chủ nhiệm hứa hảo hơi nhiều. Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không thích TN là một tờ báo người lớn la hét, ồn ào..

2.— Mục «Chap phỏ TN» hấp dẫn nhất. Bỏ mục « Bông hồng cho tình đầu » lâu quá rồi, chán lắm.

3.— Không! làm gì có chuyện «bán nước cầu vinh». Tôi và tất cả bạn Ngọc chắc còn bé lắm; vì chưa có cảm giác lạnh vì tiền bao giờ.

4.— Nội dung uớt át (tuổi trẻ mà). Hình thức như thế đủ lắm rồi. Không đề nghị gì hết.

5.— Có hình thức đẹp đáng khen. Tuổi Ngọc đáng chê : xây dựng nhân vật nữ trong truyện toàn con nhà giàu. Mong quý vị lưu ý điểm này.

HỒ NGUYỄN TUẤN, (?)

1.— Nói là bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua ? Biết bao là cho đủ, là vừa, là bằng lòng. Nên theo tôi là : được. Tuổi Ngọc đúng nghĩa với lứa tuổi vừa mới lớn. Tôi không muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào hay đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Tôi thích mục : Thơ, Chap

phỏ nhất. Theo tôi thì không nên loại bỏ mục nào.

3.— Theo tôi là không. Tuổi Ngọc rất vô tư.

4.— Nội dung : Được, vừa. Hình thức : Tạm được. Tôi muốn đề nghị thêm trang thêm bài đề T.N. thêm hoa lá tươi mát hơn.

5.— Tuổi Ngọc đáng khen là đúng với lứa tuổi vừa mới lớn gồm những ý tưởng đẹp, không mờ ám xấu xa cho lớp trẻ. Nhưng đáng chê là có tư tưởng thiên vị hay nói đúng hơn là óc địa phương có thể làm cho Tuổi Ngọc khô khan vì đăng toàn những bài của nhóm mà có thể là những bài loại bỏ hay hơn bài được đăng (?)

Chúc Tuổi Ngọc tiến xa thêm, đẹp và duyên dáng để nhiều người ưa chuộng và yêu. Đề sống mãi.

NGUYỄN LIÊN HƯƠNG, Nha Trang

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm xưa qua. Tuổi Ngọc hẳn là đúng nghĩa « Tuần báo của tuổi vừa lớn » rồi ! Nếu Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh, đấu ồn ào. đòi hỏi đủ thứ quyền lợi thì không còn gọi là Tuổi Ngọc được nữa. Điều ấy hẳn nhiên là không ai muốn.

2.— Thích mục « Sưu tầm » nhất. Không muốn bỏ mục nào hết.

3.— Tuổi Ngọc không ru ngủ, u mê hoặc xui người đọc bán nước cầu vinh gì cả.

4.— Nội dung thơ mộng. Rất hợp với lứa tuổi vừa lớn. Hình thức quả thật là đơn giản quá, đề nghị : xin sửa lại cách trình bày và hình vẽ ở trang bìa.

5.— Tóm lại Tuổi Ngọc rất đáng khen một phát, Tuổi Ngọc thật xứng

đáng với cái tên một tuần báo lành mạnh, thơ mộng để thương thích hợp với tuổi mới lớn và giá trị nhất ở mục Sưu Tầm. Một tuần báo nên đọc và cất để dành...

TRẦN PHƯƠNG VŨ, Cần Thơ

1.— Tuổi Ngọc cứ tiếp tục theo chiều hướng đó, đừng tranh đấu ồn ào, nếu có đòi hỏi, xin đòi hỏi những gì có ích cho tuổi vừa lớn mà thôi. Theo tôi, Tuổi Ngọc không là diễn đàn tranh đấu ồn ào và, hình như, chưa đòi hỏi gì.

2.— Chỉ nên tăng thêm những mục có ích cho tuổi vừa lớn.

3.— Nếu có ru ngủ cũng cố đưa ta tìm vào giấc mơ tuyệt vời của tuổi trẻ mộng mơ.

4.— Hy vọng càng ngày nội dung Tuổi Ngọc càng phong phú hơn, còn hình thức cũng đẹp mắt đấy chứ ! tuy có cái quảng cáo không có chút gì là Văn Học Nghệ Thuật ở bìa sau. Nên mở những loạt bài phỏng vấn có chút suy nghĩ để tờ báo giữ được nhiều độc giả hơn, tạo chút thú vị nơi người đọc.

5.— Tùy theo dõi Tuổi Ngọc từ số 1 và có bài đăng từ số 4, thế mà có thời gian tôi không viết cho Tuổi Ngọc, bây giờ viết lại rồi hình như Tuổi Ngọc có chút gì vương vấn nơi tôi nên tôi không thể không có trên tay Tuổi Ngọc được.

NGUYỄN THỊ MINH HƯƠNG, Pleiku

1.— Bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc, nhưng không có chữ «rất» đâu ạ. Vâng, Tuổi Ngọc là tuần báo của tuổi vừa lớn... chưa đúng nghĩa.

Tuổi ngọc không phải «Hạ Nghị viện»!

2.— Ở ! tất cả.

3.— Đừng lo Tuổi Ngọc ạ, nếu được thế nên bỏ «phỏng vấn nuôi dưỡng».

4.— Nội dung : nên thêm vài mục như : đọc sách, giới thiệu văn, thơ hay. Hình thức : đẹp, dễ thương, lối trình bày tranh bìa hơi nhàm.

5.— Một trong những tờ báo có giá trị nhất Việt Nam.

VÂN HẢI, Gia Long

1.— Hải hoàn toàn đồng ý với chủ trương của Tuổi Ngọc một năm qua. Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của Tuổi Vừa Lớn. Hải tìm được những an bình, những niềm vui cho tâm hồn. Khi tay mình cầm đến tờ Tuổi Ngọc.

2.— Tất cả những mục ở tờ báo đều làm Hải thích thú trừ 1 mục : « Nhìn xuống cuộc đời ». Đã là tờ báo ươm mộng đầu đời cho tuổi ngậm ô mai, Hải nghĩ Tuổi Ngọc đừng có những trang báo vớ vẩn về những việc có tính cách chưởi bới, dù nhẹ, như thế có nghĩa là hơi hám chính trị hòa nhẹ mùi hoa dại rồi. Hải nghĩ nếu có thể chủ nhiệm cho thay thế mục đó bằng những tin tức liên quan đến văn học nghệ thuật.

3.— Tuổi Ngọc không ru ngủ Hải hay xúi dục Hải chỉ cả. Đó là 1 tuần báo để những người yêu tuổi đại tìm lại những nụ hồng kỷ niệm của đời mình. Các bạn ngọc có đồng ý với Hải không ?

4.— Cả nội dung lẫn hình thức của Tuổi Ngọc đều có thể gọi là khá

nhất nước so với thời buổi kiểm duyệt ni. Hải không bực thớm đâu, đây chỉ là sự thật mà Hải nghĩ mình sung sướng mà nói như thế. Hải không đề nghị chi cả v.l... tờ báo đã gọi là khá hoàn toàn.

5.— Đúng, Tuổi Ngọc đáng khen 1 câu là Tuổi Ngọc : tờ báo lý tưởng của lứa tuổi thích ô mai và cũng đáng chê một câu là người chủ nhiệm ưa than thở làm các con nhà Tuổi Ngọc cứ đập loạn xạ trái tim hồng vì sợ tờ báo chết. Báo động : các con chim khuyên đầu tim nặng đầy bác chủ nhiệm ạ. Mong sẽ được ăn sinh nhật Tuổi Ngọc đều đều mỗi năm.

LƯU ĐÀI LỆ, Vũng Tàu

1.— Đồng ý chủ trương của T.N. Tuổi Ngọc xứng đáng là tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Thích mục Thơ nhất.

3.— Theo tôi, T.N. rất phong phú, có tinh thần ái quốc.

4.— Nội dung : đầy đủ, đúng với nghĩa Tuổi Ngọc. Hình thức : giản dị. Đề nghị bìa của T.N nên có tranh của họa sĩ Huỳnh Ngọc Diệp luôn.

5.— Dĩ nhiên như trên T.N, đáng được khen hơn chê, nhiều ưu điểm. Linh hồn của T.N. chính thật là tranh bìa của Huỳnh Ngọc Diệp vậy.

DUY THƯỜNG, Đà Nẵng

1.— Rất đồng ý với chủ trương của Tuổi Ngọc ngay từ số đầu tiên. Xin cứ để Tuổi Ngọc trong tuổi mới lớn đầy thơ mộng. Đừng nên làm gọn bùn cái tuổi trong sạch này (tranh đấu, đòi hỏi).

2.— Khoát nhất « Ngọc thân ái ».

Nên loại bỏ mục Bệnh mới lớn. Đừng làm Tuổi Ngọc nhuộm mùi ê te.

3.— Tuổi Ngọc không hề ru ngủ hoặc xúi bấn nước hại dân. Bằng chứng : « Nhìn xuống cuộc đời ».

4.— Nội dung tuy hơi ướt át nhưng rất hợp tuổi mới lớn Hình thức đẹp rồi. Mỗi số nên có một bản nhạc tuổi mới lớn nữa là nhất

5.— Khoát « Tuổi Ngọc » nhất. Nhưng hơi buồn là Tuổi Ngọc hay than van, về kinh tế mùa thu, giấy báo lên, v.v... Đây thiện chí thì chống gậy mà đi vẫn đẹp như thường :

NGUYỄN DU TỬ, Đà Nẵng

1.— Bằng lòng. Không nên ồn ào quá, nhưng phải có ít nhận xét về những vấn đề thời sự liên quan tới văn hóa giáo dục chứ. Đừng chỉ trích người khác quá nhiều.

2.— Thích nhất. « Nhìn xuống cuộc đời », nên bỏ mục « Bông hồng cho tình đầu » bởi cảm thấy bất đầu nhàm chán.

3.— Có hơi ru ngủ, (theo nghĩa mơ mộng vẩn vơ), nhưng không xúi bấn nước cầu vinh.

4.— Nội dung : vừa phải không khô khan nhiều, hơi ướt át (nếu ướt át được hiểu là lãng mạn). Hình thức : được, nếu có thể nên bỏ quảng cáo đằng sau.

5.— Có thiện chí trong vấn đề hướng dẫn « tuổi vừa lớn ».

NGỌC TUYẾT

1.— Rất rất và rất rất bằng lòng với chủ trương của TN sau 1 năm qua.

2.— « Chạp phỏ », với tôi là mục lý tưởng, tôi thích nhất. Không muốn

loại bỏ mục nào cả, chỉ thích thêm mà thôi.

3.— Hỏi gì kỳ vậy. Tuổi ngọc đời nào lại làm thế.

4.— Nội dung và Hình thức : tạm được.

Yêu cầu bỏ các bài có vẽ con nít quá, mè nheo, do độc giả viết, nên đăng những bài thật thơ mộng, thế mới đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn chứ. Tuổi Ngọc ché!

THU THỦY, (?)

1.— Bằng lòng. Xin mãi mãi TN là tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Mục nào cũng thích. Nhất là Ngọc thân ái và tiệm Chạp phỏ. Có thêm thì được, đừng loại bỏ.

3.— Nếu TN như vậy xin lỗi Thủy đã không quen TN.

4.— Nội dung : Vừa vừa, tạm được. Còn muốn gì hơn ? Hình thức : Thật dễ thương.

5.— Xin chê : Ua ra trẻ, hầu như trong số báo nào ông chủ nhiệm cũng than về cây gậy của mình. Sao vậy ? Và khen : TN đậm đà lắm.

HOÀNG MINH, Les Lauriers

1.— Tạm bằng lòng

— Gần đúng.

— Không.

2.— Bông hồng cho tình đầu.

— Bệnh mới lớn.

3.— Xin đề cử truyện « thắng Khoa » làm câu trả lời.

4.— Nội dung hơi ướt át.

— Hình thức còn đơn giản quá.

— Cần trình bày đẹp hơn về hình thức trong « ruột » tờ báo.

5.— Giá tiền khá cao cho một tuần báo khiến vấn đề tài chánh đã eo hẹp càng chật vật thêm.

VỰC MẮT

CHÁU HÀ

Buổi sáng, H nằm yên trong chăn, mắt nhìn chằm lên đỉnh màn. Có lẽ H chẳng nghĩ gì cả. Nắng đã tràn vào khắp phòng, bằng lối cửa sổ. Có tiếng mẹ kêu và trong một dáng điệu trẻ trang, lưỡi biếng nhất, H tung chăn, se sẽ ngồi dậy như sợ đánh vỡ giấc mộng vừa qua.

Mái tóc H dài, từng sợi mềm lóa xòa trên bờ vai nhột nhạt. Buổi sáng, nghe còn hơi buồn ngủ, tiếng bát đĩa loong coong ở bàn ăn âm vang buồn bã, như dội lại cho mọi người thấy chiều sâu của yên lặng, một cách lưỡi lỉnh. Nhà H không còn điếm tâm bằng mì phở như trước ở thành phố nữa. Sáng nào cũng cơm và sữa. Có lẽ H không thích lắm, trong cái vẻ ngồi vào bàn của cô bé có một sự không ưng ý nào đó. Và như một con mèo, H cúi xuống sát cái thành trong của ly sữa. Uống vội vàng như sợ không còn can lạnh yên của bàn ăn và buổi sáng bắt đầu trong những giọt trắng đục cuối cùng của ly sữa.

Này cô bé ơi, cô bé bao nhiêu tuổi rồi đó nhỉ? A, đừng gọi tôi là cô bé. Tôi đã 17 tuổi. Tôi đã lớn rồi mà. Tóc tôi đã dài chấm vai và đừng nhé, đừng gọi tôi là cô bé nữa. Tên tôi là H, và tôi ở đây, đã hai năm rồi, với con đường quốc lộ buồn êm ả, với hàng dừa tóc buồn ủ dục bờ đê, và đã hai năm rồi, tôi từ giã phố phường, phố phường của buổi sáng tấp nập, buổi trưa ồn ào và buổi tối nhộn nhịp đủ màu. Tôi đã ở đây, đề buổi tối nhìn về phía xa, có ánh đèn rực sáng ở góc trời để biết đó là chốn cũ, và để tưởng nhớ, nghĩ ngợi xa vời. Anh đừng gọi tôi bằng cô bé, nghe. Tôi đã thấy buồn trong những đêm sao sáng dát đầy trời. Tôi đã biết yêu những buổi trời mưa. Ủ, hình như bây giờ là mùa mưa rồi phải không? Mưa buồn lắm, anh có thấy? Nhất là ở đây, những giọt nối tiếp nhau trên giòng sông trước mặt làm tôi muốn khóc, trong những nỗi ngậm ngùi. Không, ai được hỏi tại sao, vì tôi chẳng thể nào biết để trả lời anh được.

Đừng gọi tôi bằng cô bé, nghe anh. Tối qua tôi ngồi đàn một bản nhạc, vụng về vì lâu quá rồi bỏ quên, bây giờ nhìn lại thấy phím đàn xa lạ sao đâu. Buồn ghê đi anh. Tôi hát nhỏ thôi, và chợt nghe một nỗi nhớ nào đi đến. Bài hát có những lời dễ thương lắm anh, dễ thương như những phím đàn xinh, trải dài từng bậc từng bậc. I won't forget you, for all my life. Anh có biết bài này không? Trong bài hát, tôi chỉ thích có câu này. Mà để gì ai thực hiện được anh nhỉ. Ủ, hay chỉ có tôi, chóng quên nên không hiểu thế nào là nhớ, nhớ suốt đời. Anh trách tôi đó hở? đừng nghe, tôi chưa hiểu nhiều bằng anh mà. Hãy chỉ tôi thêm, nhé, những gì tôi chưa được biết.

Anh, tôi muốn nói đến con đường nhỏ đưa đến trường, con đường sao đầy nắng, hanh vàng một dãy mắt nhìn. Mỗi buổi sáng, trưa, đi về trên đó, Cười đùa với nhỏ bạn, N đó. Rồi bờ cỏ sân trường, im mát dưới những gốc cây non. Áo trắng êm đềm che phủ. Tôi nhớ hoài vuông cửa màu xanh, đóng khung một khoảng trời trong bên ngoài lớp học. Ở đó, có những cụm mây hình thù ngộ nghĩnh, có đàn se sẽ rúc rích đùa giỡn dưới thềm. Nắng buổi sớm rất êm chầy dài trên tóc, trên áo bọn học trò. Và anh ơi, có phải đó là một hình ảnh đẹp?

Anh vừa nói gì đó nhỉ? Cái gì mà có mặt trời trong đó. A, mặt trời hoàng hôn, đẹp nhất phải không anh? Anh hãy kể cho tôi nghe những ngày đi biển đi anh. Tôi thích nhìn ánh mắt trong nâu sâu chìm trong nỗi nhớ nhung, kỷ niệm làm ngùi ngùi ánh mắt, và thắm tím giọng buồn. Nói tôi nghe đi anh, hoàng hôn trên biển chắc là thật tuyệt có phải? Vì tôi vừa thoáng thấy được trong tận cùng đáy mắt ánh sáng những tia ấm mặt trời.

... Sao anh lại cười. Hề để đến rồi, anh biết chưa? Hề ở quận lỵ thiếu ve sầu, thiếu hoa phượng đỏ nên trông quá đổi vô duyên. Bao nhiêu năm rồi xa sách vở, không biết anh còn nhớ những buồn, những vui của lúc hè sang. Hề đến với những ngày rảnh rỗi nằm nhà buồn chết được. Tôi lại hay nhớ đến con đường cư xá, xinh xắn, xa lạ trong những bước chân lại hay buồn ngu ngơ mỗi buổi khi nghĩ ngợi xa vời. Mẹ hay mắng hoài, bảo con bé không lo gì cả, mơ mộng lãng mạng tối ngày, lại con bé. Tôi đã lớn rồi mà, phải không?

Ngày mai anh đi sao? Anh có biết anh nói đến những chia ly sẽ làm tôi buồn lắm lắm? Nơi anh đến xa xôi xa nguy hiểm tràn đầy. Nghe anh nói những ngôn từ chấp nhận cam chịu.. làm tôi thấy xót xa buồn. Chúng mình bây giờ đều phải vậy sao? Thôi anh, đừng hát bản « nghìn trùng xa cách » nữa. Sẽ buồn lắm lắm anh ơi.

Vâng, thôi anh đi với tôi ở đây cầu chúc anh đầy may mắn. Tôi không chúc được anh vui vẻ vì mắt anh sâu thẳm buồn. Đừng hút thuốc nhiều nghe anh. Không tốt đâu. Hãy nghe tôi một chút gì đi. Rồi những buổi tối trời trong, trên một con sông nào đó, xa lạ với tôi nếu có nghĩ về tôi, hãy cười với tôi một lần nhé! vì cuộc đời quá đổi buồn rầu, phiền muộn.

Và, anh ơi. Tôi đã lớn rồi. Nhớ đừng gọi tôi bằng bé nữa.

chiều hôm bên vườn • mai

(Tiếp trang theo 34)

Khi người thanh niên đặt chân vào vườn, cô bé chạy lại nắm tay dẫn người khách đến ngồi nơi chiếc băng đá cười nói huyền thuyên.

- Hôm nay má không có ở nhà.
- Chờ đi đâu ?
- Về ngoại.
- Sao không dẫn Tiên theo ?
- Không được. Tiên ở nhà với bà vú. Còn phải đi học nữa.

Người thanh niên lặng nhìn khắp vườn nhà cô bé. Vườn rộng. Những cánh hoa bị cơn mưa bắt đứt rụng đầy trên khắp lối đi, trên cỏ, trên thềm chưa được quét dọn nằm phơi dưới ánh nắng chiều. Cửa sổ nhà cô bé có những rèm xanh, gió vén phát phơ. Một trong những cửa sổ nơi cô bé ngồi học hiền lành, vô tư. Ăn ngủ ngoan ngoãn và xinh xắn. Nơi thoát ra tiếng cười trong trẻo những hôm cô bé đón ba về. Tóc cô bé hôm nay buộc thun không vén khéo để rũ nhiều xuống gáy, xuống đôi má căng tròn bụ bẫm trong nụ cười. Cô bé dễ thương quá cô bé ơi ! Chắc cũng có nhiều lần cô bé cùng ngồi với ba ngoài vườn cười nói huyền thuyên như thế này. Người thanh niên nghĩ rằng mình đã lầm lẫn khi trao cho cô bé cánh hoa màu đỏ. Màu say nồng, đắm đuối như có đôi mắt đắm chiều nhìn lên cửa sổ đóng kín trong những đêm mưa, như có nhiều nhớ thương rụng xuống âm thầm. Một cánh hoa màu trắng cẻo cô bé chưa một lần biết thức mặc về nghề nghiệp, gia đình, tên tuổi của người khách lạ.

— Ông à, nhìn lên đời xem.

— Sao ?

— Trời đẹp ghê ông hử ?

— Ừ. Người thanh niên nhìn vào đôi mắt tròn, màu hạt nhãn của cô bé, bối rối lạ thường. Ánh nắng chiều xuyên vào mắt xót xa. Mặt trời hôm nay không chịu lặn như tiếc nuối một ngày đẹp, một khoảng thời gian muốn trôi vào thiên thu. Trên vòm trời có những cánh chim bay lượn, rớt tiếng hót bằng qư.

— Cô bé vào đi.

— Ông về hử ?

— Ừ, chúc cô bé ngoan, vui và học giỏi.

Người thanh niên muốn lời chúc của mình nói lên hết mọi ý nghĩ ngọt ngào thương yêu dành riêng cho cô bé, biến thành điệu nhạc vui tươi, réo rắt, tản mát trong trời để nó không mang ý nghĩa đánh dấu một điểm thời gian lớn lao nào trong đời cô bé.

Một buổi chiều, hai buổi chiều, ba rồi bốn... Bao nhiêu buổi chiều đã trôi qua. Có những chiều mưa, cũng có những chiều nắng vàng rực rỡ. Cô bé có chờ mà người khách không đến, không bao giờ đến nữa. Cũng không đến bằng tiếng nhạc ngựa rộn ràng, hay trên lưng ngựa lững thững lên đồi. Theo với thời gian, cô bé lớn. Giấc mơ thần thoại rụng xuống vườn thơ ấu.

Người khách thì từ dạo đó đã ra đi, thực hiện lời ru ca dao của thuở nằm trong nôi mẹ.

Làm trai cho đáng nên trai,

Xuống đông đông lĩnh, lên đồi đồi tan.

trong hơi thở

ĐẶNG ĐIỂM TIÊU MAI

Em muốn mở lòng em ra trên trang giấy này. Người có biết chăng những uẩn khúc trong lòng em là màu trắng tinh nguyên.

Đã nhiều ngày qua, khi tất cả bắt đầu bằng con rắn lùi dần về xa, em đã thật sự biến thành tĩnh vật. Mặc cho gió cuốn áo bay, hoa cài tóc rớt, em lặng ngắm cảnh vật quanh mình. Đứng trước thiên nhiên hồn em chùng xuống, thanh thoát như con trẻ được âu yếm, vỗ về. Đôi khi trong cơn gió lá khiến em hình dung rất rõ ràng về một kỷ niệm dịu êm và là lúc em nghiệm thấy rất đúng : « Trong tương lai vẫn còn quá khứ và đó chính là nơi người ngự trị bằng ngày ». Lúc ấy em nhủ thầm nhắm mắt lại đi, cùng với bóng tối tràn đầy trong mắt trong mắt trong tim, hồn em đã lắng xuống với muôn ngàn câu hỏi. Để rồi em chẳng biết là gì nữa hiện tại của tình cảm em với người. Chỉ biết nhớ lại và mỉm cười một mình vu vơ. Tự hỏi không hiểu có phải mình lãng mạn lắm không ? Tại sao ngày xưa mình dễ dàng ngây ngất với một bình bóng, một nụ cười. Chỉ thoáng đến và không biết bao giờ còn gặp lại cũng có đôi khi em hoài ý chờ mong, một điều mơ hồ đưa đến. Nỗi nhớ mong rớt dần thành hạnh phúc nhỏ nhoi mà cho đến bây giờ em nghĩ rằng vẫn là niềm an ủi lớn lao mỗi khi chiều xuống. Em có lần thần lắm không khi chính niềm an ủi ấy lại biến thành nguyên cơ của những lần hôn dỗi vu vơ khi nỗi nhớ đã đông đầy ? Chỉ biết trong cái ánh sáng sắp tàn của một ngày, trên tảng đá chơ vơ cạnh giòng nước kia và với một tâm hồn đã xóa nhòa ngoại cảnh thì hình bóng người đến khế bên em, thì thầm với em muôn lời âu yếm, hát khế bên tai em bằng hơi thở của gió mềm và ru dần em về thiên đường thơ mộng ngày xưa. « Sự chia cách nghĩ cho cùng, vẫn là hạnh phúc của những kẻ yêu nhau và đợi chờ nhau ». Hỡi người yêu dấu xa xôi, hạnh phúc thật sự của em chính là trong ngày xa cách mà trong một thoáng em đã gọi là « thú đau thương ». Không biết có gọi được là hạnh phúc của những kẻ yêu nhau và đón chờ nhau.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

ông tổ vô tuyến điện

Người đã có công tìm ra sóng từ điện (ondes heztziennes) và tác dụng quang điện (Photo-électrique) trong hậu bán thế kỷ XIX là một kỹ sư điện học Đức Henri Rodolphe Hertz (1857-1894). Ông nghiên cứu về tĩnh điện học và điện từ gáp một phần lớn vào sự chế ra máy vô tuyến điện. Ông đã chứng minh rằng sự di chuyển của ánh sáng và điện cũng nhanh như nhau, rằng những quang tuyến thuộc về âm cực (ravons cathodiques) có thể xuyên qua những tấm ván hay những phen mỏng. Ông còn khám phá ra nhiều tánh chất của ánh sáng tử ngoại (ultra-violet). Kết quả của những công trình nghiên cứu nói trên đều được ghi chép và đồn lại trong 3 tập kỷ yếu với những nhan đề như sau :

- Đủ loại (Écrits variés).
- Nghiên cứu về sự cánh truyền

của điện lực (Pecherches sur la transmission de l'énergie électrique).

— Nguyên lý cơ học (Principes de la Mécanique).

PIANO (cóp)

phi cơ chở hành khách lớn nhất

Chiếc Boeing 747 « Jumbo Jet » bắt đầu bay ngày 9-2-1969, trọng tải 710.000 cân Anh, có thể chở được từ 362 đến 490 hành khách, tốc độ trung bình 600 dặm một giờ. Phi cơ này dài 78m, cánh dài gần 66m.

chuyến bay dài nhất

Chuyến bay dài nhất (không ngừng) là chuyến bay từ Buenos-Aires, Á Căn Đình tới Madrid, Tây Ban Nha dài 6.462 dặm do Công Ty Hàng Không Á Căn Đình và Iberiac (Tây Ban Nha) khai trương ngày 7-8-1966. Chiếc Boeing 707-320B bay đường này mất 11 giờ 30 phút.

NHỊ LANG (ghi)

mẫu tự braille

Đây là hệ thống chữ viết và chữ in dành riêng cho người mù, trong đó những nốt được in nổi tượng trưng cho chữ và số. Hệ thống chữ này do một nhạc sĩ người Pháp, ông L.Braille (1809-1852) đã nghĩ ra.

KLEY 3321 (Sưu tầm)

wai sum : người tìm ra châu mỹ

Một sử gia Mễ Tây Cơ, ông Martin Martiniz Rios mới đây đã lên tiếng là không phải người Viking khám phá ra châu Mỹ mà chính là những nhà thám hiểm Trung Hoa đã tìm thấy lục địa này từ năm 459 ! Theo giáo

sư Chu Shien Chi của Đại học đường Bắc Kinh thì 5 thủy thủ và 1 nhà sư đã đi qua Mễ Tây Cơ bằng ngả Kuriles và Aleutians. Để chứng minh, giáo sư Chu đã đưa ra những điểm tương đồng về ngôn ngữ, phong tục giữa Mễ Tây Cơ và Trung Hoa. Một vài cuốn sách cổ có ghi tên vị sư này là Wai Sum. Sinh năm 436, khi cùng 5 thủy thủ đến bờ biển Mễ Tây Cơ, vị sư này mới chỉ có 23 tuổi. Ngài ở luôn miền đất mới này cho đến năm 64 tuổi mới về Trung Hoa và mất tại đây năm 518 hưởng thọ 82 tuổi. Vẫn theo sử gia Mễ Tây Cơ Maritnez Rios, mãi tới năm 1761 các nhà bác học Âu châu mới biết về chuyến du hành này của nhà sư Wai Sum.

YẾN DUNG TỬ

đăng trí

Nhà Bác học Anh Newton mời một người bạn đến dùng cơm. Đến giờ ăn ông ta lại quên phút, cứ ngồi trong phòng việc mặc cho ông bạn chờ đến rã ruột.

Sau cùng, ông bạn ta chụp xé ăn con gà quay dọn trên bàn rồi chuẩn thẳng.

Mãi đến khuya ông ta mới nhớ ra, vội vàng đến phòng ăn, thấy đồ ăn bừa bãi trên bàn, ông ta mỉm cười và nói một mình :

— Mình đã ăn rồi thế mà cứ ngỡ là chưa ăn.

ĐỨC SINH (Ghi.)

bạn có biết ?

- Galien (130-200)
Tìm ra dây thần kinh đầu.
- Harvey (1577-1657)
Tìm ra chiều lưu thông của máu.
- Lavoisier (1743-1794)
Tìm ra sự ích lợi của oxy đối với cơ thể.

— Schleiden (1804-1881)
Đưa ra các lý thuyết về tế bào.

— Schwann (1810-1882)
Cũng đưa ra các lý thuyết về tế bào.

— Bernard (1813-1878)
Chứng minh công việc của lá gan.

— Brown Séquard (1817-1898)
Thí nghiệm về sự tiết hạch trong người.

— Mendel (1822-1884)
Đưa ra định luật về sự di truyền

— Pasteur (1822-1895)
Tìm ra chỗ ở của các vi khuẩn.

— Landsteiner (1868-1943)
Tìm ra những chất có trong máu.

LÊ VĂN KỶ TAM (Sưu tầm)

thầy trò

Vị giáo sư nổi tiếng của một trường đại học viết trên bảng đen sau giờ dạy :

« Thầy yêu mến của các anh vừa được làm y sĩ riêng cho Nữ Hoàng »
Khi trở lại lớp, vị giáo sư thấy một hàng chữ viết phía dưới :

« God saves the Queen ! » (xin Thượng đế phò hộ cho Nữ Hoàng)
STANN

tháng sinh

Đề bạn Ngọc đoán một tí teo về tính tình của « thiên hạ ».

Tháng 1 : Dịu dàng, ngay thật, có vẻ kiêu.

Tháng 2 : Cương quyết, thẳng thắn.

Tháng 3 : Sáng suốt, thành thực, có sự may mắn trong đời.

Tháng 4 : Dễ tin, thành công nhờ may mắn bất ngờ.

Tháng 5 : Trong sạch, có duyên, khôi hài.

điện tín

Nơi gửi : Trị sự Tuổi Ngọc.

Nơi nhận : Cửa tiệm Chap phô.

Nội dung : Tuổi Ngọc số 53, kỷ niệm Đệ Nhất Chu Niên đã in gần xong. Hãy còm-măng nhiều nhiều để bày bán, nhờ mà độc giả hỏi kêu hết họ sẽ... điện lên phá sập cửa tiệm rán mà chịu.

Tháng 6 : Giàu có nhưng buồn bã, chuyện dễ dãi.

Tháng 7 : Can đảm trong lời hứa việc làm, không thích đua đòi.

Tháng 8 : Khôn ngoan, học giỏi.

Tháng 9 : Hay tìm hiểu, hay tính toán, có óc suy luận.

Tháng 10 : Li, sống lâu và sung sướng.

Tháng 11 : Can đảm, hy sinh và hăng hái.

Tháng 12 : Thích cô độc, nghệ sĩ, ưa thích những câu chuyện nhảm nhí.

LILAS

động từ, tĩnh từ

Trong giờ Anh văn, thầy giảng bài thì Trí và Thanh mãi say sưa đánh cờ « ca rô », bất gặp được thầy chỉ Thanh đứng dậy hỏi :

— Em hãy cho tôi biết tĩnh từ dùng để làm gì ?

Thanh đang bí thì bỗng có tiếng nhắc khẽ bên cạnh bèn đáp ngay :

— Dạ, tĩnh từ dùng bổ nghĩa cho động từ...

Thầy cho Thanh ngồi xuống và chỉ Trí đứng lên :

— Còn em hãy cho tôi biết động từ dùng để làm gì ?

Trí tịt ngòi, chờ mãi vẫn không có tiếng nhắc, bèn đáp bừa :

— Dạ động từ thì... để cho tĩnh từ bổ nghĩa ạ...

TẮT TỬ LỢI

lời mẹ dặn

Bà mẹ đi chợ bảo đưa con gái bé :

— Nếu có ai kêu điện thoại, con nhớ nói : Mẹ em đi vắng. Làm ơn cho em biết tên và số điện thoại ».

Và bà dặn thêm :

— Nhưng phải lễ phép và ăn nói cho duyên dáng nghe không !!

Lát sau, ở nhà một mình, cô bé trả lời khi chuông điện thoại reo vang :

— Mẹ em đi vắng. Làm ơn cho em biết tên và số điện thoại, nhưng phải lễ phép và ăn nói cho duyên dáng nghe không ? !

PIANO

thí dụ

Trong giờ toán, thầy giáo giảng :

— Một trái cam giá là 10 đồng. Nếu ta mua 5 trái, giá tiền sẽ 5 lần lớn hơn. Nghĩa là ta phải trả 50 đồng. Vậy trò A cho một thí dụ khác.

A đứng lên đồng dạng nói :

— Đường từ nhà em đến trường đi mất 10 phút. Nếu có 5 người cùng đi một lượt, thời gian sẽ 5 lần lớn hơn. Vậy phải đi 50 phút mới tới trường ạ ! ..

VŨ TUẤN THANH (Sa Đéc)

hạnh phúc

Quan niệm về hạnh phúc, các nhà hiền triết Đông Tây đã truyền

lại qua sách vở để chúng ta cùng suy gẫm :

Cicéron : một khu vườn, một tú sách, đủ lắm rồi. Tôi không còn mong ước gì hơn nữa.

Voltaire : Nghỉ ngơi, học tập, sách tốt, một người bạn thân trong quanh hiu và buồn tẻ. Chỉ có thể thôi. Tôi sẽ an phận và sung sướng.

Anatole France : Ngu si là cơ năng để hưởng hạnh phúc.

Fontenelle : Không thể có hạnh phúc nếu lương tâm không được yên tĩnh. Cái bí quyết của hạnh phúc là sự thoải mái của tâm hồn.

La Fontaine : Tiền bạc không thể tạo ra được hạnh phúc.

Sully Pru d'homme : Tất cả hạnh phúc mình tạo cho kẻ khác.

HỒNG HẠNH CHI NGÂN (Sưu tầm)

điếc

Một tân binh quân dịch sau năm tuần huấn nhục đến bệnh xá thưa với Bác sĩ :

— Thưa bác sĩ tôi bị điếc tai, không nghe được một lệnh nào của huấn luyện viên cả.

Bác sĩ thấp giọng :

— Như vậy họ bảo anh chống đối chứ gì.

— Dạ, dạ... đúng thưa bác sĩ. Chẳng tân binh hơn hở.

ĐỜN CỒ

tình yêu

Tình yêu và khoa học giúp ta kiến tạo thế giới.

ANATOINE FARSE

Tình yêu là một bệnh mà không có nó thì người ta không thể khỏe mạnh được.

MARGUERITE GREPON

Tình yêu bao giờ cũng làm cho người ta tưởng đến những điều mà người ta nghi ngờ nhất.

MARVOUR

Tình yêu là phương tiện qui nhất để ta tự biết khác kẻ khác tới độ nào.

A. BREFFORT

NGUYỄN THỊ PHƯƠNG DUNG (ghi)

đồ vui để học... gạch

Giám khảo : Thế nào là một món ăn vừa miệng ?

Thí sinh : Khi nào món ăn đó nhét vô miệng vừa khít.

Giám khảo : Đúng ! Sau đây là câu hỏi số 2 :

— Tại sao các bà sang trọng đựng lỗ mũi vô tường, lỗ mũi ấy bị xẹp xuống ?

Thí sinh : Tại vì bà ấy xì lỗ mũi giả ạ !

Giám khảo : Đúng, thí sinh thật là xuất sắc. Đây là câu 3 : Các thứ cười gằn, cười mím chi voi, cười sáng sặc, cười tót tét được giới bình dân gọi là cười gì ?

Thí sinh : Thưa, giới bình dân gọi chung là cười CỘT.

KÊ MAO CÔN (Ba-Xuyên)

hoa thơm cỏ lạ

Chơi với người trên chớ nịnh, chơi với kẻ dưới chớ kiêu.

DUYNG TỬ

Câu khen quá đáng của người bạn lại hơn câu chê quá đáng của kẻ cự thù.

LÝ MÃ BẢO

Không biết thì hỏi không hay thì học.

PHỒN LỘ

GIANG THANH BÌNH (ghi)

Kỷ lục thức

Năm 1958, một người Mỹ tên Tom đoạt giải thức luôn 240 giờ không ngủ. Nam sau một thanh niên khác, cũng người Mỹ tên Randy Gardner thức lâu hơn Tom một ngày nghĩa là không ngủ trong 264 giờ (11 ngày). Nhưng kỷ lục này đã bị một người pháp tên Roger Larche phá vào năm 1964 với 17 ngày liền không nhắm mắt. Anh này 26 tuổi, cân nặng 232 cân Anh đã làm một ông gia 51 tuổi tên Toimi Silvo, tức giận vì thua anh 14 giờ, tức là ông chỉ thức được 16 ngày 10 giờ. Ông Toimi Silvo thách Roger Tarche thức với ông trong một cuộc thi. Ông tuyên bố sẽ thức luôn trong 25 ngày. Nhưng cuộc đấu này không thành, có lẽ vì sợ thức xong từng đó ngày cả hai sẽ về thăm ông bà ông vài chạng ?

Không biết mấy ông vua thức này đã làm gì trong khi họ không ngủ chứ thức mà đánh đàn dương cầm thì chức vô địch phải về tay hai ông này : Heintz Arntz người Đức trong 241 giờ và Robert Sergil, người Pháp trong 245 giờ. Họ cứ đánh đàn suốt ngày đêm, cả lúc ăn (có lẽ ăn một tay) và để người ta cạo râu, cạo mặt. Khiếp quá, sao họ ham mê nghệ thuật thế !

Đạo cột buồm

Tại Hoa Kỳ cũng có những ông đạo dừ : một người leo lên cột buồm ngồi hứng gió trên ấy luôn trong suốt 50 ngày, thu hút 20.000 người tới chứng kiến và hoan hô. Một người khác làm một cái chòi nhỏ trên bụi xương rồng ở luôn trên ấy 6 tuần.

YẾN DUNG TỬ

Chiến tranh và hòa bình

Chiến tranh để lại đất nước ba

đạo binh : một đạo binh tàn lặt, một đạo binh góa phụ, và một đạo binh trộm cắp.

NGẠN NGŨ ĐỨC

Mục đích của chiến tranh là hòa bình cũng như mục đích của công việc là nghỉ ngơi.

ARISTOTE

Hòa bình chỉ có thể có sau chiến tranh.

TỰC NGŨ ISLAM

Luật pháp cầm lạng giữa chiến tranh.

CICÉRON

Chiến tranh xảy ra : quý sử mở rộng cửa địa ngục.

NGẠN NGŨ TÂY BAN NHA

Chúng ta đã chiến thắng bệnh dịch tả, nhưng bệnh dịch tả là một bệnh nhẹ so với chiến tranh đầu là một cuộc chiến tranh ngắn ngủi.

ERICH MARIA REMARQUE

giai thoại danh nhân

Một bà yêu cầu Jean Rosland cắt nghĩa dùm bà sự khác biệt giữa «thời gian» và «thiên thu».

Nhà bác học trả lời như sau :

— Thưa bà, dù tôi có thời gian cắt nghĩa cho bà, bà cũng phải mất một thiên thu mới hiểu được.

chí lý

Hội đồng Đô thành họp bàn xây hàng rào quanh một nghĩa địa nợ.

Một nghị viên không đồng ý, được ông Đô trưởng yêu cầu cho biết lý do.

Ông nghị đáp : Xây hàng rào có ích gì đâu. Người nằm trong nghĩa địa không cần ra. Người ở ngoài, ai mà lại muốn vào nằm cơ chứ.

ĐẶNG VŨ VƯƠNG NGỌC (ghi)

NGUYỄN THẾ

victor hugo

- 1) Xin cho biết tiểu sử của V. Hugo.
- 2) Tác phẩm « Thăng gù trong nhà Thờ Đức Bà » hiện ở đâu có bán ?

LĂNG LIỄU, Đại Điền

1) Victor Hugo sinh năm 1802 tại tỉnh Besançon (Pháp), Năm 17 tuổi, dự cuộc thi thơ ở Toulouse và đạt luôn 3 giải thưởng với tập thơ « Jeux Floraux ». Năm 20 tuổi, ông cho xuất bản tập thơ « Odes et Poésies diverses » và được vua Louis XVIII ban thưởng trợ kim hàng năm. Ông tiếp tục sáng tác và chương thuộc các bộ môn thơ, kịch, tiểu thuyết và tới năm 1828 (26 tuổi) với tập thơ « Les Orientales », Hugo được coi như lãnh tụ phái lãng mạn ở Pháp. Năm 1830 vở kịch Hernani của ông được trình diễn ở Ba Lê liền tiếp 100 đêm và trong một thời gian này đã xảy ra những cuộc bút chiến sôi nổi giữa phái cổ điển và phái lãng mạn.

Liên tiếp những tác phẩm « Notre Dame de Paris », « Ruy Blas », « Feuilles d'Automne », « Chants du Crépuscule »,

« Voix intérieures », « Les Rayons et les Ombres » đã củng cố địa vị hàng đầu của ông trên văn đàn Pháp.

Victor Hugo được phong tước năm 1845. Ba năm sau ông được bầu vào Quốc Hội Lập Hiến. Vì tư tưởng tự do của ông nên sau khi đảo chánh cướp chính quyền, Hoàng Đế Nã Phá Luân đệ III đã trục xuất ông khỏi nước Pháp. Ông phải lưu vong cho tới năm 1870 là năm Nã Phá Luân đệ III bị bại trận trước quân Đức. Trong thời gian lưu vong, V.Hugo đã viết những tác phẩm nổi danh như « Les Châtiments », « Les Contemplations », « La légende des siècles », « Les Misérables ».

Ông trở về Pháp 1870 và năm sau được bầu vào Quốc Hội. Khi Công Xã Ba Lê lên nắm quyền, ông từ chức để phản đối nền độc tài quá khích mới, và phải sang Bỉ lánh nạn. Tại đây, ông sáng tác « L'art d'être grand père » và « L'Histoire d'un crime » (Tác phẩm sau này thuật lại cuộc đảo chánh năm 1851 của Louis Napoléon).

Victor Hugo tiếp tục sáng tác cho tới năm 80 tuổi (vở kịch « Torquemada »). Ông qua đời ngày 22.5.1885 tại Ba Lê.

2) Bản dịch tác phẩm « Notre Dame de Paris » (Thăng gù trong nhà T ở Đức Bà) đã xuất bản khá lâu, chắc phải tìm mới mua được. Em thử hỏi những tiệm sách lớn ở Saigon như Khai Trí, Tự Lực, Lê Phan xem còn bản nào không.

muốn trở nên giám đốc ngân hàng

Muốn trở thành giám đốc ngân hàng phải học phân khoa nào, học ở đâu, bao nhiêu năm ?

ĐOAN — Đà-Lạt

Muốn làm việc trong ngành Ngân Hàng, sau khi đậu Tú Tài, em có thể:

1. Học Luật (ban Kinh tế), tối học thêm về kế toán Thương Mại và chuyên nghiệp Ngân Hàng (Ngân Hàng Quốc gia có mở các lớp này tại Sài Gòn)

2. Học « Chính Trị Kinh Doanh » (Ban Cử nhân tại Đà Lạt, Ban Cao Học ở Saigon)

3. Nếu có cơ hội xuất ngoại du học, có thể học H.E.C. ở Pháp (Hautes Etude Commerciales, phải dự kỳ thi tuyển. Chuẩn bị thi tuyển cũng mất ít nhất một năm, nếu xuất sắc) hoặc các Trường Cao Đẳng Thương Mại khác. Ở Mỹ, thường các Đại Học lớn nào cũng có dạy ngành Ngân Hàng (Banking),

Tóm lại muốn thành công trong ngành Ngân Hàng phải có sự hiểu biết về kinh tế, kinh doanh, kế toán.

Còn muốn trở thành một *Giám Đốc Ngân Hàng* thì nhiều khi những bằng cấp về Ngân Hàng chỉ có tính cách thứ yếu. Những người chỉ huy Ngân Hàng thành công nhất nhiều khi chỉ cần có óc suy luận thực tế, có « khiếu đánh hơi » bén nhọn (flair) về những trào lưu kinh tế trong nước và trên thế giới, và cần nhất là gây được sự TÍN NHIỆM đối với khách hàng.

sao chổi

Mỗi lần có một vì sao chổi hoặc một trận bão người ta lại đặt cho nó một cái tên, vậy ai là người khai sinh cái tên đó? Trận bão Hester đã xảy ra ở trên đất mình, làm cho dân mình đau khổ, tại sao không lấy cái tên VN có dễ nghe hơn không?

THÍCH TỊNH LAN

2. Ở trên trời có nhiều vật có những đặc tính giống nhau thì người ta phải đặt tên cho để phân biệt. Sao chổi cũng vậy. Đó là những tinh tú cấu tạo giống nhau, di chuyển trên những quỹ đạo rất lớn, khi bay tới gần những tinh tú lớn (như Mặt Trời chẳng hạn) thì do sự « cọ sát » phát ra những tia sáng dài như cái đuôi có khi dài hàng triệu cây số (vì bình đẳng như vậy nên ta mới gọi là sao chổi). Trong vũ trụ có rất nhiều sao chổi, nhiều khi vì nhỏ hoặc vì ở quá xa nên lẫn lộn trong hàng hà đẩu số các vì sao trên vòm trời, quỹ đạo lại chịu ảnh hưởng của các tinh tú lân cận nên rất khó tính nhiều khi cả mấy ngàn năm mới quay về vị trí cũ. Vì vậy các đài thiên văn « chính thức » tìm không xuể, và nhiều khi do một sự may mắn nào đó các nhà thiên văn tài tử lại tìm ra với những viễn vọng kính nhỏ bé và thô sơ hơn. Vì sao chổi khám phá được tương đối hiếm và để người có công khám phá được lưu danh nên các nhà thiên văn thỏa thuận là ai tìm ra được sao chổi nào thì được toàn quyền đặt tên cho nó. Thường thì người ta lấy ngay tên của mình để gọi vì sao chổi đã khám phá được. Nhưng cũng có người lấy năm khám phá để đặt tên cho sao chổi (thí dụ sao chổi khổng lồ «1811» khám phá năm 1811).

Hiện có khoảng 1000 sao chổi đã được con người quan sát được.

Các vì sao chổi nổi tiếng nhất là:

— Sao chổi Halley quan sát được từ năm 248 trước tây lịch, bay hết quỹ đạo quanh Mặt Trời trong 76 năm. Halley là tên nhà thiên văn

(Xem tiếp trang 64)

như bờ rêu ẩm • trần hoàn tất

(Tiếp trang theo 14)

— Anh Hiệu, có gì làm anh buồn?

Hiệu cười khỏ lấp:

— Anh đang có một một mối lo âu lớn.

— Lo âu gì mà dữ vậy?

Hiệu giả vờ khôi hài:

— Phương biết không, lúc trời thường mưa, anh sợ không lâu quán sẽ đóng cửa.

Phương chồm người lên cười dòn dã:

— Thế mà anh làm Phương hết hồn, thật anh là người lo xa nhất thế giới.

— Phải lo cho Phương, quán mà đóng cửa tại mình đâu còn chỗ để bện hồ.

— Anh làm như ở thành phố này hết nơi rồi. Ở một quán nước khác hay ở một rạp ciné.

Hiệu im lặng. Phương đâu có biết chàng quanh năm túng quẫn, thỉnh thoảng lắm mới có được một khoảng tiền lớn lớn, nhưng chỉ đủ để trả tiền nhà, tiền nợ các sạp báo, và còn lại đủ cho bạn một đêm café, thì còn tiền đâu để đưa Phương đi chơi. Chàng chỉ có một cái quán này làm chỗ bện hồ độc nhất thôi vì ở đây chàng có thể ký nợ được. Thôi, Hiệu tự nhủ với mình đừng nên nghĩ tiếp nữa, ngày mai ra sao hãy hay, bây giờ đang vui nên vui cho vẹn, nhất là, có Phương không muốn cho Phương phải thất vọng nhiều về chàng. Như để khỏa lấp cái khoảng trống buồn phiền đó, Hiệu chợt hỏi Phương:

— Chiều mai thứ bảy Phương có giờ phải không.

— Sao anh đoán hay thế?

— Thì anh là nhất rồi mà.

— Xi, bỏ ông đi, đừng có vội mừng, chiều mai người ta nghỉ đi ciné với mấy con bạn chớ bộ. Giỏi vậy sao không đi làm thầy bói mà kiếm ăn.

— Ô coi kia, người ta chưa nói hết mà, tôi nói là mai cô có giờ, nhưng có giờ ở rạp hát bóng Hưng Đạo kia mà. Thua chưa?

Phương đổi:

— Không thêm chơi với anh nữa, anh khôn thấy mờ, đàn ông con trai gì mà lảm mồm lảm miệng trông xấu ghê.

Hiệu dỗ dành:

— Thôi anh chịu thua Phương mà, đừng giận nghe.

— Xi, ai mà thêm giận cái bản mặt của anh.

— Không giận thì nghe anh nói nè.

Phương yên lặng quay đi.

— Này Phương, cái tấm thảm hôm đó thêu xong chưa?

Phương vội vã quay lại, nói vui vẻ như quên hết những đổi hờn:

— Phương thêu xong rồi.

- Vậy mai cho anh xem nghe.
- Nhưng hứa bao Phương một châu ciné mà.
- Bao thì bao chứ ngân gì.
- Phương cười khúc khích :
- Mai nghen.

Lại khổ nữa rồi. Hiệu rửa thềm mình đã hứa với, mai biết đào đâu ra tiền để đi ciné với Phương không lẽ cho *chùa* sao. Chàng chỉ mới quen với Phương mà, làm sao nói cho Phương hiểu được chàng đang đói rách, tiền nhà tới tháng chưa trả, bà chủ đòi lên đòi xuống, còn dọa mai không có thì phải dọn di để bà cho người khác thuê. Thật tội nghiệp cho con trai, già cái đầu thế này mà còn dại gái. Hiệu cười chua chát. Chàng tự an ủi nên quên đi, đừng nghĩ đến, những lời dọa dẫm của mẹ chủ nhà đang đè nặng lấy đầu óc chàng.

- Về nhé anh ?
 - Chỉ sớm vậy ?
 - Về học bài, sáng mai chắc tới lượt Phương trả bài.
 - Bài gì ?
 - Bài vạn vật : *có một tên lãng tử cầm cờ chạy lên núi Tháp phất lia lia, mấy chục tên lãng tử khác ở dưới vội vã chạy lên.*
 - Cái gì mà kỳ cục thế ?
 - Sự trương nước đấy, ông thầy ông giảng như vậy.
- Hiệu và Phương cùng cười thật vui vẻ. Hiệu đứng dậy đi về phía cái bàn cao nhất kê ở dưới góc dưới. Cô gái giữ két thấy chàng đã vội cười :
- Kỳ phải không ?

- Vâng, cô làm ơn ghi dùm tôi vào cái khoảng ấy, mai mốt rồi tôi..
- Thôi được rồi ông, khỏi phải dài dòng.

Hiệu đưa Phương về. Con đường buổi tối thật vắng. Tiếng giày của chàng gõ đều trên mặt nhựa nghe thật rõ. Phương tinh nghịch kéo lê guốc kêu lẹt xẹt. Nàng cười dòn dã. Tiếng cười trong như thủy tinh xoáy nhẹ vào cái vắng lặng của thành phố gần giờ giới nghiêm. Gió thổi ngược chiều làm áo dài của Phương kêu lên phàn phật. Tóc nàng bay quất vào mặt Hiệu, một mùi thơm thật tươi mát. Hiệu thờ thẩn như mình đang rơi vào một khoảng không gian chơi vơi. Có phải thật sự hạnh phúc đã đến, đã nằm kề bên tay của Hiệu, đã làm Hiệu quên băng đi cuộc đời khốn khổ, cùng quần của mình, quên đi những ngày tháng thất nghiệp hiện tại, quên đi luôn cái viễn ảnh đen tối của ngày mai, cái ngày mà chàng phải từ bỏ hết để ra mặt trận. Hiệu sợ tất cả, chàng muốn Phương được đời đời ở bên cạnh chàng. Phương như một con chim nhỏ, một cánh én từ một vùng trời nào thật xa xăm bay trở về báo hiệu một mùa xuân đang trở lại trong lòng chàng, mà lâu nay chàng tưởng đã khô héo, đã cằn cỗi. Với Phương lúc này chàng nghĩ nên xem Phương như là một người em gái, rồi chàng sẽ kể cho Phương nghe về một đời khốn khổ của chàng từ khi còn thơ ấu. Chàng sẽ dẫn ý nghĩ của Phương đến một ngôi nhà nhỏ có vườn rộng ở cạnh bên một dòng sông, ở đó có hình ảnh của một thằng bé Hiệu những trưa nắng chang chang thường trốn nhà

đi tắm sông, đuổi bắt những con cào cào, châu chấu ở bên kia sông. Thằng bé Hiệu những lúc khóc rưng rức khi bị mẹ đánh đòn. Hiệu sẽ kể cho Phương nghe về một thuở nhỏ đi học trường làng, vào những buổi sáng sớm chưa vào lớp Hiệu thường đứng một mình áp má vào tường xi-măng lạnh lạnh mà thấy buồn vu vơ. Và ở đó còn biết bao nhiêu thân yêu mà chàng và gia đình đã từ bỏ lúc chiến tranh mới bắt đầu. Bỗng Phương kéo tay Hiệu hỏi :

- Anh Hiệu này, sao anh không cưới vợ ?
- Có ai chịu ưng anh đâu mà cưới.
- Thôi bỏ anh đi.

Phương lại đổi hờn. Hiệu vội cười :

- Có chứ anh chờ năm nào lạnh nhất sẽ hỏi cưới Phương, chịu chưa ?
- Phương đánh mạnh vào vai Hiệu :
- Cái anh này khôn thấy mồ.

Tới nhà Phương, Hiệu bấm chuông, người nhà ra mở cửa. Phương vào. Trước khi vào nàng còn dặn Hiệu nhớ ngày mai lại đưa Phương đi ciné để coi bức thảm. Hiệu ừ đại và bước đi.

Về đến nhà Hiệu rón rón mở cửa như sợ bà chủ nhà hay, nhưng hình như bà đã chờ sẵn, Hiệu ở dưới phòng. Thấy Hiệu bà hừ lớn, bảo :

- Ngày mai cậu dọn nhà đi trả cho tôi gấp, tôi đã bằng lòng cho người khác thuê rồi, mai họ dọn đến; còn số tiền nợ tôi thì cho cậu luôn đấy.

Hiệu tức đến cành hông nhưng chàng vẫn nhẹ nhàng vâng dạ. Làm thế nào chàng có tiền để ném vào mặt mẹ chủ nhà cho nư giận. Cái mặt lúc nào cũng bụ sự, hình như chỉ vui vẻ vào những ngày đầu tháng khi Hiệu giao tiền. Chàng trở lên gác để nguyên đồ nằm phịch xuống giường. Một mối quá chàng đã thiếp đi.

Chừng nửa buổi Hiệu đã thu xếp xong quần áo vào trong cái xách nhỏ. Chàng cố moi óc coi thử có một nơi nào có thể tạm trú một vài bữa, chờ ngày lãnh nốt số lương ở một tư sở nợ còn thiếu. Đang khổ sở với trăm ngàn ý nghĩ dồn dập thì Hồng đến. Nàng xách trên tay một cái giỏ nặng trĩu. Hiệu đứng dậy đón lấy, nhưng nàng đã gạt đi :

- Đề em. À mấy hôm rày anh đi đâu mà mất tâm, mất dạng, Hồng lại hoài nhưng không gặp.

- Thì buồn quá anh cũng đi lóng bồng vậy.

Hồng dọn đồ ăn lên trên bàn. Nàng xuống bếp lấy chén đĩa lau sạch, rồi, cùng ăn với Hiệu. Hồng xới cơm và gấp đồ ăn vào chén cho Hiệu. Đói quá chàng ăn ngấu nghiến. Hồng chỉ ăn cầm chừng và nhìn chàng.

Giữa chàng và Hồng hai người như có một ranh giới đã phân chia sẵn rồi. Hồng xem chàng như một người anh và trái lại chàng cũng thế. Cả hai không bao giờ dám để cho một ý nghĩ nào khác len lỏi vào đầu óc. Cả hai đều muốn giữ ở nhau một tình cảm đẹp.

Ăn xong Hồng dọn rửa sạch sẽ. Hiệu lanh lẹ chụp lấy bao thuốc trong giỏ của Hồng khai hút. Hồng cười: anh bao giờ cũng vậy. Hiệu cũng cười. Bỗng Hồng như chợt để ý thấy căn phòng quét dọn gọn gàng và chiếc xách nằm ở dưới đuôi giường, nàng chợt hiểu. Nàng hỏi giọng buồn buồn:

- Bây giờ anh định đi đâu?
- Chưa tìm được chỗ.
- Hay là anh lại đăng nhà in ở với anh Tân vài ngày.
- Sợ không tiện, nhưng sẽ thử, hết phương rồi.

Ngồi với Hiệu một đỗi Hồng về, còn lại một mình Hiệu thấy buồn bã vô cùng. Lúc đó mẹ chủ nhà sai đưa nhỏ lên đuổi Hiệu. Chàng xách vội chiếc xách bước xuống. Chàng nói cảm ơn mẹ chủ nhà và hẹn mai một sẽ đem tiền giao đủ. Mẹ hừ một tiếng lớn: Tôi không mong.

Hiệu được Tân bằng lòng cho ở chung một vài hôm, nhưng ăn uống thì chàng phải tự lo liệu lấy. Buổi trưa nằm trên gác giấy nghe tiếng máy in chạy rầm rập, Hiệu cố xua đuổi đi những ý nghĩ không tốt. Khuôn mặt rạn rở của Phương với cái hẹn chiều nay. Có lẽ trước sau gì Hiệu cũng nói rõ cho Phương biết về cuộc sống của chàng. Bây giờ chàng cố nhắm mắt để dỗ một giấc ngủ thật mùi, để quên đi hình ảnh của Phương với cái hẹn chiều nay và chắc buổi tối chàng phải mò qua nhà Trang xin ăn kẻ một bữa cơm.

số 53

ĐẶC BIỆT ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

- Bạn đọc cả năm quên mua một số, hụt mua một số báo Đệ Nhất Chu Niên là bạn sẽ phải tiếc... điên lên.
- Một số báo nhiều tâm tình nhất của Tòa soạn Chủ nhiệm, thư ký tòa soạn sẽ rả rã tâm sự những vui buồn của một năm ngồi ở kho sách nhà in 38 Phạm Ngũ Lão.
- Một số báo được chăm sóc từ hai tháng trước. Trần ngập thơ văn ngon mắt. Phóng sự về tòa soạn dòn như mưa đầu mùa rơi trên mái tôn.

100 TRANG 100 ĐỒNG. ĐẶC BIỆT TÒA SOẠN SẼ TẶNG MỖI BẠN NGỌC MỘT BÔNG HOA HƯỚNG DƯƠNG TUỔI NGỌC KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

M U A
T Ó C T I È N

Cho đến bây giờ, em cũng không hiểu vì sao mỗi lần trời mưa, em bật khóc. Nước mắt ứa ra dễ dàng khi em đứng trên con dốc nhìn xuống thung lũng sâu. Những lúc đó em quên luôn sách vở và lớp học, quên những gói đậu dười học bàn, quên chăn ấm phủ lên người êm ái, em băng mình trong mưa, quanh em, mưa bao bọc, vây kín, cây cối xanh mướt, em đi hoài đi mãi.

Nỗi nhớ nào chập chùng không nguôi, ôi rừng núi, em đã mê say bao ngày, ôi mưa, em đã thương từ muôn kiếp. « Sao em dễ khóc vậy hở Tóc Tiên? ». Người nói hoài như vậy. Có lần anh Quân đã nói: « Em không giữ được gì lại cho em sao? Tuôn nước mắt ra là hết, là quên. Tại sao phải tỏ ra sự đau buồn bằng nước mắt? ». Thôi chỉ có người là vỗ về em, chỉ có người để cho em nương tựa. Nhưng hết rồi.

Buổi sáng nay trời cũng mưa, em gõ cửa nhà người rồi đi ra, căn nhà sau giáo đường. Em băng nhanh qua nhiều con dốc. Trên cao lá cây thả hơi lạnh xuống làm buốt mặt em. Em cứ hát thầm trong môi: « Trời còn làm mưa, mưa rơi mưa rơi, từng gót chân trần em mang em mang đi về giáo đường chiều chủ nhật buồn, còn ai còn ai, đóa hoa hồng vùi quên trong tay ôi đường phố dài lời ru miệt mài ngàn năm ngàn năm... ». Lần nào cũng vậy, gõ cửa rồi đi ra, vì em biết cho đến muôn đời, cánh cửa chẳng bao giờ hé mở, cũng như trái tim người đã khép. Mà sao không ở lại thành phố này hở người? Sao đem đi của em những ngón tay đánh dương cầm thật đẹp. Sao đem đi của em chiếc áo choàng đen buổi chiều lặng lẽ trên đồi?

Người đặt tên em « người miền núi », em là mán nương, là cây, là suối, là mưa nguồn, là nước lũ. Em tìm kiếm cái chi ở đâu đâu. Hay là bên kia thung lũng. Hay là trên kia dải trời. Hay là trong mắt người âm u. « Tìm kiếm đã bao hàm ý nghĩa không bao giờ gặp gỡ ». Em đã đọc câu này ở đâu đó, và tự dưng em chờ vợ, hụt hẫng bước chân từ khi biết mình chẳng bao giờ gặp được cái gì đang tìm kiếm. Em tìm chi. Em không biết. Chỉ biết rằng những ngày xưa em lười biếng đến trường, em lười học bài, chỉ để ôm trong mắt màu sương lạnh giá, chỉ để nhìn mưa qua trong đồi, chỉ để nhìn mưa tuôn tràn vào thung lũng mà thôi. Và những giọt nước mắt em ứa ra từ bờ mi, hoài hoài muôn thuở. Tóc Tiên ơi! Sao em quên

Lại về lớp học? Sao em quên ngõ hẹp về nhà? Sao em quên bên trời kia, trên đỉnh mây có những lọn nắng đào đang vẫy gọi? Sao em chỉ nhìn thấy mưa thôi. Em ở trên đời đã bao lâu. Em không hẹn nhưng em mong ai sẽ đến, thật tình cờ mà cũng thật sắp đặt. Vì tình cờ là sự sắp đặt của định mệnh. Em đến đây đã bao ngày bao tháng, mà hình dáng người đã bắt tâm mất bóng tự lâu rồi.

Tại sao mỗi lần, chiếc áo mưa nào có màu đen hờ hững đi qua thung lũng, em có một nỗi xôn xao lạ kỳ. Cách đây không lâu, em trồng một cây tóc tiên trước hàng rào kẽm gai ở nhà người, sau giáo đường. Cây tóc tiên yếu mềm và bé bỏng. Nhưng không ai chăm sóc. Những ngày mưa nó vươn lên quấn quít bên hàng rào và len đầy. Nó trở bóng đỏ tím, chiếc bóng hoa mỏng manh, mau tàn tạ. Những ngày nắng nó rũ xuống, quắt quay dần, vàng úa và chết đi. Và chết đi, người có biết không?

Không hiểu sao khi ở bên người, em có một nỗi bình yên lặng lẽ. Em yên tâm lạ lùng. Và rời xa, em ray rứt triền miên. « Sao mỗi lần em đến là trời mưa hờ Tóc Tiên? » Người bảo thế.

Sao em khóc khi nhìn mưa? Không ai trả lời cho em điều đó. Người đi rồi. Mưa buồn quá, mưa buồn tênh, thấm thía. Mưa day dứt em hoài, sâu kín triền miên. Lá không lay động, cây không ngã nghiêng, nắng không về. Mưa. Thung lũng đón bao nhiêu lần cơn nước lũ cuốn về, bao nhiêu lần cuồng lưu tuôn đổ xuống. Loài chim nào đang trú mình trong tổ ấm, có đó và có tìm kiếm thức ăn? Sao mưa không dừng lại, hờ mưa? « Ta thấy em trong tiền kiếp với cơn buồn cỏ khô, ta thấy em đang ngồi khóc khi rừng chiều đổ mưa, rừng xưa đã khép... » Ai hát. Em đau buốt, quay quắt. Em xót xa, tê điếng. Đừng mưa nữa, nghe mây. Đừng khóc nữa Tóc Tiên.

Sẽ chẳng còn ai bên kia bờ rục nắng đang rộng vòng vòng lay chờ em. Bên rừng xanh lá, em muốn ngủ một giấc triền miên. Em quỳ xuống ngã gục ở đây, em bé bỏng, yếu mềm và mong một lần thiên thu lá ngủ. Trong mưa.

Tư tưởng

— Người ta cố gắng phạm những lỗi lầm nhỏ hầu để mình xác rằng không thể phạm được những lỗi lầm lớn.

LA ROCHEJEAUEAULT

— Cái phương thức hữu hiệu nhất để trừ khử một tính xấu của mình

là hãy nhìn tính xấu đó ở trong kẻ khác.

HENRY DE MOIVTHERLANT

— Người nào thực hiện nhiều cuộc hành trình nhất thường là người chưa hề ý thức được là mình đi đâu.

CROMWELL

— Tình yêu là một thứ đam mê duy nhất phải trả bằng đồng tiền mà chính nó lại phải phát hành.

STENDHAL

LÊ VĂN KỶ TAM (chép)

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản Việt văn : HOÀNG HAI THỦY

Hoàng Giang cảm thấy thấy rằng việc gọi champagne ngay buổi chiều như thế này có thể là việc làm hơi quê. Nhưng đó là quê với người thương, không phải là quê với công chúa. Chàng nhớ lại những đại tiệc mà chàng được dự với tư cách phóng viên nhà báo, những bữa tiệc mà tiếng champagne nổ khi mở nghe như tiếng pháo. Chàng hỏi đùa nàng :

— Chắc chỉ có các cô con gái những nhà tỷ phú mới vào học được trong trường của An ?

Nàng ngạc nhiên :

— Sao lại chỉ có con gái nhà giàu ?

— Vì nhà trường cho các nữ sinh nội trú uống champagne mỗi bữa ăn.

— Anh thấy An gọi champagne nên nghĩ thế đấy — Nàng lắc đầu — An chỉ uống champagne trong những đại tiệc thôi. Nhiều khi An phải giả vờ uống. Đưa lên môi nhấp một chút rồi lại đặt xuống. Mỗi lần có người mời lại uống hết một ly thì chắc An say chết mất...

Hoàng Giang nghĩ đến thiên phóng sự. Đây là lúc chàng nên hỏi dò về cuộc sống trong hoàng cung của nàng.

— Ở nhà... An có hay uống champagne không ?

— Có chứ. Lần cuối cùng An uống champagne ở nhà là ngày kỷ niệm.

— Kỷ niệm gì ?

An bối rối, nhưng đã trót nói rồi, nàng phải tiếp :

— Kỷ niệm 40 năm của ba An.

— 40 năm gì ?? Không lẽ ba An chỉ mới có 40 tuổi ?

— Không, ba An già rồi, ba An sáu mươi rồi. Kỷ niệm mà An nói này là, là... kỷ niệm 40 năm ba An làm công chức...

— 40 năm làm công chức ?? Ông cụ giữ việc gì vậy ??

Bây giờ Anne đã nói dối được dễ dàng hơn. Tuy nhiên, những lời nàng nói với Hoàng Giang trong lúc này không hẳn là nói dối :

— Ba An giữ một việc đại diện cho quốc gia. Nhưng không phải là dân biểu.. Việc làm của ba An tuy vậy cũng thường thôi, không khó khăn gì. Theo sự nhận xét của An, ai làm cũng được... Riêng An, An không thích làm cái việc đại diện đó lắm...

— Còn Ba An ?? An có thấy ông cụ than phiền gì về công việc ông cụ phải làm không ?

— Cũng có đôi khi.

— Như ông cụ không nghĩ đến chuyện từ chức ?

Nàng công chúa nghĩ đến vụ thoái vị của ông bác nàng. Vụ thoái vị vị tình này gây sôi nổi dư luận thế giới và vẫn được coi là một chuyện tình đẹp trong thế kỷ 20. Nàng lắc đầu :

— Từ chức gây nhiều rắc rối lắm. Khi đã làm công việc của ba An, người ta chỉ chịu cho ba An từ chức vì lý do sức khoẻ là một, đôi khi vì lý do tình yêu...

Hoàng Giang giả vờ thắc mắc :

— Vì lý do sức khoẻ thì dễ hiểu nhưng còn vì lý do tình yêu là sao ?? người ta cấm những người làm công việc đó được yêu ư ??

An gật đầu :

— Không hẳn như vậy nhưng cũng có thể nói là... gần như vậy. Người ta không cấm yêu nhưng phải yêu những người nào xứng đáng kia. Người ta lựa chọn người cho mà yêu, yêu theo ý riêng của mình là không được...

Cảm thấy rằng nếu nói nhiều hơn nữa, nàng đề lộ hình tích, An đổi chuyện :

— Còn Anh ?? An vẫn chưa được biết anh làm gì ?

— Tôi hả ?? Tôi cũng là một thứ đại diện...

Hoàng Giang không phải nói nhiều về nghề nghiệp vì Vĩnh Xuân — chàng nhiếp ảnh bạn mà chàng chờ đợi — đã tới. Chàng gọi lớn «Vĩnh Xuân» nhưng trong cảnh ồn ào của tiệm nước đang giờ đông khách, có thể là Vĩnh Xuân không nghe tiếng, mà cũng có thể là Vĩnh Xuân nghe nhưng vẫn vờ như không nghe. Dường như chàng nhiếp ảnh nghệ sĩ quen biết gần hết những người đang ngồi trong tiệm nước này. Chàng dừng lại nói chuyện với bất người ngồi bàn này lại quay sang người ngồi bàn khác. Và chàng cũng tự do rút thuốc lá và uống rượu của thiên hạ.

Mọi ngày, Hoàng Giang và Vĩnh Xuân ngang tài, nghĩa là chẳng ai cần phải săn đón, vờ vập, niềm nở với ai. Nhưng hôm nay thì Hoàng Giang phải cần có Vĩnh Xuân. Vì vậy, chàng phóng viên phải đứng lên đi tìm chàng nhiếp ảnh :

— Mừng quá, Toa đã đến...

Vĩnh Xuân nheo mắt nhìn bạn :

— Nghi quá. Bộ đưa người đẹp đi ăn chơi mà bạn hết tiền chờ người đến cứu nguy hay sao đây ??

Hoàng Giang và Vĩnh Xuân cùng có lối sống nghệ sĩ buông thả. Vĩnh Xuân cũng chưa có vợ con và cũng có đủ những tật xấu như Hoàng Giang. Nhưng giữa hai chàng, Hoàng Giang còn được tiếng là sống ngăn nắp, quy củ hơn Vĩnh Xuân. Nhiều lần Hoàng Giang đã phải cứu nguy cho Vĩnh Xuân trong khi Vĩnh Xuân chưa lần nào có sẵn tiền để chi thay cho Hoàng Giang khi Hoàng Giang kẹt tiền cả. Nếu là ngày khác, lời nói đùa kiêu của Vĩnh Xuân có thể làm cho tự ái của Hoàng Giang nổi dậy và Hoàng Giang sẽ đối đáp lại những câu nặng hơn hoặc là buông cho Vĩnh Xuân đứng đó hoặc đi đâu thì đi nhưng chiều nay Hoàng Giang cười tươi :

— Làm gì có chuyện ấy. Đang nhiều ngân khoản không biết chi tiêu vào vụ gì cho hết đây...

Và chàng nghiêm trọng nói nhỏ vào tai Vĩnh Xuân :

— Có việc cần đến cậu. Chúng mình cùng cộng tác...

Nhưng Vĩnh Xuân không chịu nghe hết câu nói của Hoàng Giang, Vĩnh Xuân đã trông thấy người thiếu nữ đẹp ngồi cùng bàn với bạn và đôi mắt của chàng nhiếp ảnh sáng rực lên. Nói đúng hơn, Vĩnh Xuân không còn nghe rõ Hoàng Giang nói gì nữa. Và chàng cũng chẳng cần nghe, chàng lạ lên :

— Trời ơi... Tuyệt diệu... Anh tìm được nàng ở đâu vậy? Nàng là người đẹp nhất La Mã từ hai thế kỷ nay. Nàng là người đàn bà ăn ảnh nhất trong thiên... Ta phải mời nàng để cho ta chụp hình nàng cho bằng được...

Và Vĩnh Xuân quay nhìn Hoàng Giang, giọng nồng nàn như một bi kịch sĩ đang xuất thần :

— Tôi nhận lời làm bất cứ công việc gì anh cần, dù có chết cũng không từ. Nhưng với điều kiện... anh phải giới thiệu tôi với nàng...

Rồi không cần chờ Hoàng Giang có đồng ý hay không, Vĩnh Xuân phăng phăng đi tới trước mặt nàng thiếu nữ, lịch sự cúi chào và tự giới thiệu :

— Hân hạnh được gặp cô... Tôi là Vĩnh Xuân, bạn thân nhất đời của Hoàng Giang...

Hoàng Giang toát mồ hôi. Chàng chưa kịp nói cho Vĩnh Xuân biết rằng người thiếu nữ khách của họ hôm nay chính là Công Chúa Anne, thượng khách của quốc gia này và công chúa đang làm một chuyến vi hành bất hợp pháp. Chàng cố dấu công chúa nghề nghiệp ký giả nhà báo của chàng cũng như công chúa không muốn để chàng biết nàng là công chúa nhưng để cho gã nhiếp ảnh nghệ sĩ trống mồm trống miệng, có tật ba hoa rât nặng này khai ra thì hỏng cả. Hoàng Giang vội nói :

Xin giới thiệu đây là cô An, một nữ sinh vừa ở ký túc xá ra và đang đi thăm thành phố. Đây là anh Vĩnh Xuân, bạn tôi...

Đôi mắt sáng trong của An thoáng hiện những ánh cảm tình khi nàng nhìn Vĩnh Xuân. Đây có lẽ là chàng nghệ sĩ đầu tiên mà nàng được gặp được trò chuyện tự do và được ngồi chung bàn trong đời. Phải nói là An được ngồi cùng bàn với những chàng thanh niên tự do này mới đúng. Nếu họ biết nàng là công chúa nàng sợ họ sẽ chẳng đời nào chịu ngồi chung bàn với nàng, chịu đối xử với nàng thân mật, hồn nhiên như họ đối xử với tất cả những thiếu nữ thường dân khác. Và nhất là khi họ biết rằng nàng bỏ trốn đi chơi...

Nàng thấy người thanh niên mới quen tên là Vĩnh Xuân này có vẻ ngoài khác hẳn với Hoàng Giang, Vĩnh Xuân cũng trạc tuổi Hoàng Giang nhưng Hoàng Giang cao, thanh thoát trong khi Vĩnh Xuân vừa lùn vừa mập. Hoàng Giang mặt hơi dài, cương nghị còn bộ mặt của Vĩnh Xuân vừa tròn vừa ngắn. Nhưng Vĩnh Xuân có bộ râu quai nón thật rậm, mái tóc y dề dài xỏa xuống vai áo. Và nàng nhận thấy Vĩnh Xuân có vẻ vui nhộn hơn Hoàng Giang nhiều.

Vĩnh Xuân xiết nhẹ bàn tay thon nhỏ của An và kéo ghế ngồi:

— Cô tên là An? — Vĩnh Xuân nòng nòng nói — Lại thật... Sao tôi trông cô quen quá...

Hai ngón tay Vĩnh Xuân bật vào nhau đến tách một cái. Rồi tiếng la của chàng làm cho cả An và Hoàng Giang cùng giật mình:

— À... Đúng rồi... Ngay boong... Tôi biết cô giống ai rồi... Cô có biết cô giống ai không...? Cô giống hệt như là...

Vĩnh Xuân kêu « á » lên một tiếng đau đớn. Chàng vừa bị Hoàng Giang dùng mũi giày đá cho một đá đau điếng vào bắp chân dưới gầm bàn. Chàng quay lại và trở mắt nhìn Hoàng Giang. Trước bộ mặt hầm hầm như sắp giết người đến nơi của Hoàng Giang, Vĩnh Xuân nghĩ thầm: « ... Hồng quá. Tên này... ghen hay sao đây? Ghen thì nhà quê quá. Nhưng không chừng đây là người yêu lý tưởng của cu cậu. Có thể là cu cậu muốn xây dựng với nàng... Các cụ đã nói... chẳng nên đùa rỡn với ái tình. Lại càng chẳng nên trêu chọc những anh có máu ghen. Mình nên chào thua cho rồi... » Chàng mỉm cười:

— Xin lỗi. Tôi vừa nhớ ra là tôi bận việc gấp, phải đi thôi...

Và Vĩnh Xuân ngạc nhiên, khó hiểu khi thấy Hoàng Giang không sốt sắng để chàng đi cho được việc, Hoàng Giang lại giữ tay chàng lại:

— Đi đâu? Bậy nào Toa ở đây cùng đi chơi với cô An và moa cho vui. Toa biết nhiều về bánh ngọt ở tiệm này hơn moa. Chúng mình ra túm bánh chọn vài cái bánh ngọt thật ngon cho An đi. An ngồi chờ chúng tôi nửa phút nhé. Bánh ngọt ở đây cứ khô nhất La Mã nhưng phải biết chọn mới được...

Hoàng Giang đứng dậy và kéo Vĩnh Xuân đi theo. Hai chàng tới đứng trước túm bánh ngọt của nhà hàng và Hoàng Giang hạ giọng sau khi nhìn quanh và biết chắc là tiếng nói của chàng không lọt vào tai người thứ ba:

— Toa có đem cái hộp quẹt máy của toa đi không đấy?

Vĩnh Xuân đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Chàng đứng ngây ra vài giây đồng hồ mới trả lời được:

— Đem hộp quẹt đi theo làm gì? Moa chuyên hút thuốc nhờ của người khác, có bao giờ moa cần đến hộp quẹt mới châm được thuốc đâu?

— Không. Moa không nói hộp quẹt thường. Moa hỏi toa có đem theo cái hộp quẹt máy hình điệp viên kia mà?

Vĩnh Xuân thở phào:

— Tưởng toa hỏi hộp quẹt hút thuốc thường. Hộp quẹt máy hình thì có đây. Vật bất ly thân. Toa phải biết cả lúc ngủ, moa cũng mang nó theo. Chỉ trừ khi moa đi tắm là phải rời nó thôi...

— Vậy thì tốt...

Giọng nói đã nhỏ của chàng phóng viên lại càng trầm xuống:

— Toa có đoán ra người thiếu nữ đi với moa là ai không?

— Là ai?

— Đừng quay lại nhìn nàng. Toa mà nhìn nàng sẽ biết là chúng mình đang nói với nhau về nàng. Đừng để nàng biết là chúng mình biết...

Vĩnh Xuân xúc động thực sự, đôi mắt đã trở của chàng càng trở hơn dưới đôi lông mày rậm:

— Nàng chính là Công Chúa Anne? Thật không? Nếu nàng không phải là Công Chúa Anne thì nàng phải là chị em sinh đôi với công chúa. Nhưng vì sao nàng lại ngồi phây phây ở đây với toa?

— Chuyện đó hơi dài. Moa sẽ kể sau với toa? Thật ra chính moa cũng chưa hiểu rõ vì nguyên nhân nào, trong trường hợp nào nàng lại bỏ sứ quán ra nằm ngủ ở công viên. Moa gặp nàng ở công viên đêm qua. Một sự ngẫu nhiên ngàn năm một thuở... Khi gặp nàng đêm qua, moa cũng chưa nhận ra ngay nàng là công chúa. Thấy nàng nằm ở ghế đá công viên, sợ có chuyện gì chẳng lành xảy đến cho nàng, moa đành đưa nàng về phòng moa cho nàng ngủ. Nhưng sáng nay khi thấy sứ quán hủy cuộc họp báo của Công Chúa Anne, moa nghi và chạy vội trở về nhà tìm nàng... Nàng đúng là công chúa Anne...

Vĩnh Xuân run giọng:

— Chúng mình phải làm gì bây giờ?

— Nàng nói với moa rằng nàng là nữ sinh ngụ trong ký túc xá nhà trường, nàng muốn đi thăm thành phố nên trốn trường ra đi chơi vài tiếng đồng hồ rồi lại về. Đêm qua, trước khi nàng ra khỏi trường, người ta có chích cho nàng một ống thuốc an thần, nên nàng mới buồn ngủ ngang xương và nằm ngoài công viên. Nàng không muốn chúng mình biết nàng là công chúa, chúng mình cũng phải dẫu dẫu đừng để nàng biết chúng mình là nhà báo. Nếu biết mình là nhà nhà báo, nàng sẽ chạy có cớ ngay. Chúng mình không thể bỏ lỡ được dịp may hiếm có này. Moa sẽ đưa nàng đi chơi, moa sẽ cố giữ nàng đi chơi càng lâu càng tốt và moa sẽ thực hiện một phóng sự về nàng. Toa sẽ giữ việc lên chụp hình nàng. Nói thật với toa. Moa cần có hình, nếu không có hình, phóng sự sẽ mất giá trị.

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● **DIỄM Ý (Gò Công)** : « Diễm Ý muốn viết văn quá à », như thế cháu đã trở thành nhà văn rồi đó. Tuổi Ngọc đang chờ bài của cháu. Viết về cái chết thì buồn quá. Nhưng chú cũng chịu ý cháu. Sẽ viết về một cái chết « khói sương mờ hồ trong cõi thu vàng ngắt ». Nếu chú... còn sống.

● **THU DUNG (Tân Định)** : Nhiều lúc chán đời quá không ai muốn... Nhìn xuống cuộc đời nữa. Đó là những tuần lễ TN chỉ toàn mơ mộng, không có vấn đề nào cả. Nhưng nghĩ kỹ, đời vẫn đáng yêu sau những lúc chán nản. Vậy bên hứa với cháu là sẽ có Nhìn xuống cuộc đời thường thường, hoài hoài.

● **HỒNG (Bạc Liêu)** : « Bài không được đăng chắc cái mặt mình bị méo mó trông xí lăm ». Có thật như thế không? Nhưng chả sao. Tòa soạn rất thích ăn bánh bao. Cháu cứ việc làm bánh bao, chả có ế đâu mà sợ.

● **TRẦN BÍCH LIÊN (Biên Hòa)** : Trong tòa soạn có một người tương đối gọi là bắt nạt cháu, đó là người... Kiến Dzàng. Nhưng từ dạo mưa xuống kiến ta lo di tản chiến thuật lên ngọn cây trước cửa tòa soạn rồi. Cháu đừng sợ. Cứ ghé nếu có dịp. Sẽ dành cho cháu một cuốn Phượng Vĩ. Toàn bản đặc biệt không hà. Chả có cuốn nào xí hết tron.

● **HỒ NGUYỄN TUẤN (Quảng Ngãi)** :

Người phụ trách những mục bạn gửi thư đã nhận được. Chưa trả lời bạn vì bài còn quá nhiều. Bạn đợi nhé. Chào thông cảm một cái chẳng?

● **PHAN THỊ TRÀ PHƯƠNG (Phù Mỹ)** : Bởi vì B52 còn ngán hỏa tiễn Sam. Chú chỉ thích đi trên đôi hia bảy dặm và kéo con tàu Tuổi Ngọc thôi. Nhưng vẫn còn ị ạch lăm. Cảm ơn những đề nghị xây dựng của cháu. Sẽ lưu ý.

● **MAI THU (Biên Hòa)** : Đã chuyển qua Nguyễn Tuấn Anh. Phụ trách mục « Bệnh mới lớn ».

● **ĐÀO NGỌC CHÁU (Gò Công)** : Trong TN số 53. số kỷ niệm đệ I Chu niên, sẽ trình bày đầy đủ những gương mặt bánh bao của anh em trong tòa soạn. Cháu ưng ai cắt làm kỷ niệm. Vì trong tòa soạn ai cũng lười đến tiệm chụp hình cả. Toàn ảnh căn cước không. Cháu thông cảm nhé.

● **THY DUYÊN (Saigon)** : Nghe cháu khen chắc ông Hoàng Hải Thủy háng tiết vịt dịch một lèo Tình Mộng dài dài chứ khỏi phải ngóng cổ chờ bài mỗi tuần nữa. Cháu cứ ghé tòa soạn nếu có dịp. Không có gì cháu phải sợ cả.

● **TRƯƠNG HOÀNG HIỆP (Cần Thơ)** : Cháu khen quá làm Tuổi Ngọc ngượng. Chủ nhiệm bên ra lệnh đập vỡ hết cả gương soi, kể cả gương cặp

thị. Muốn có Phượng Vĩ bản đặc biệt cháu gửi bưu phiếu bảo đảm 400 đồng về tòa soạn đề tên ông Phạm Đình Thống. Tòa soạn chịu tiền cước phí.

● **PHẠM NGUYỄN (Sài Gòn)** : Kề ra cháu vẫn còn đầy may mắn. Thư cháu lần này gõ đúng cửa, và được trả lời cấp tốc đây. Dĩ nhiên cháu có quyền tò mò chuyện trong tòa soạn. Đừng đoán những nhân vật trong truyện hay thơ của TKT là « người ta » của hẳn. Bởi tiêu thuyết là... tiêu thuyết. Chuyện một người học ở Gia Long không đúng đâu.

● **THU MỸ NHI (Quảng Ngãi)** : Tòa soạn đã thấy « màu xanh hy vọng » của cháu. Đúng ra tất cả đều sống nhờ hy vọng thôi cháu ạ.

● **LINH DẠ UYÊN (Đà Nẵng)** : Tử vi xem cho đỡ buồn và tạo hy vọng giữa những cái chán nản chứ làm gì đúng mà cháu tin đề rồi nhận lấy thất vọng khi không đúng như ý mình mong muốn. Đó là tình trạng chung mà mỗi người trong chúng ta đều phải chịu. Cháu buồn ít thôi. Còn sống nữa chứ.

● **NỜ PHÊ DUNG NGÃ (Đà Nẵng)** : Phượng Vĩ đã phát hành. Nhưng tình trạng rối rắm như hiện tại chắc khó mà bỏ ra Đà Nẵng sớm được. Không làm sao khác hơn với giá đó được em ạ. Anh đâu có muốn bán sách với giá đắt.

● **TƯỜNG VÂN (Đà Lạt)** : Ngọc thân ái đâu, nên vắng mặt ít kỳ. Sẽ tái xuất giang hồ. Muốn quen với Hoàng Hải Thủy và Mường Mán gửi thư về tòa soạn chuyển. Người ta đã vẽ tranh tặng cháu, món quà đáp lại xứng đáng nhất là cháu tự bấm cho

ông ta một kiểu hình rồi nói : Hình này tôi giữ không cho coi đâu nhé. Chắc chắn ông ta sẽ hài lòng.

● **NGUYỄN NGỌC ĐAN (Ban Mê Thuột)** : Công việc đó là công việc phải làm trong lúc này. TN được hãnh diện có một bạn Ngọc như cháu. Cháu cứ tiếp tục với những gì đang làm. Tòa soạn mong nhận được tin cháu luôn.

● **HOÀNG THỤY UYÊN (Áo Hồng)** : Chú đâu có yêu một mình hoa cúc, cũng như đâu có yêu một màu áo vàng. Đoán sai rồi nhé. Đó chỉ là tiêu thuyết. Và tiêu thuyết là sản phẩm của tưởng tượng, tác giả chỉ là một cái bóng, rất mờ nhạt.

● **HÀN TÂM (Kon Tum)** : Bạn yên tâm. Bài đó không đăng.

● **BÙI MINH SƠN (Đà Lạt)** : 53 số báo, mặc dù ngắt ngư đề sống nhưng tòa soạn vẫn hãnh diện về tờ báo của mình chủ trương. Điều này nói đề cháu yên tâm. Tuổi Ngọc không đi xuống dốc đâu. Nhích một bước là anh em phải bò lên rồi.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đê Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Hồ Thủy, Mây Trắng, Linh Thy, Hoàng Điệp, NM, Thụy Ca, Thùy Nhi, Mây Trắng, Nguyễn Hoài Nhơn, Kim Trường, Ngọc Quốc, Ái Khanh, Nguyễn Miên Thụy, Nguyễn Duy, K H L, Nguyễn Thanh Tùng, Chim Di, Phạm Đỗ, Thu Mỹ Nhi, Linh Da Uyên, Đoàn Hồng, My, Phan Hồ Xuyên, Dạ Thu, Phạm Lưu, Thùy Hạ, Nguyễn Anh Ph, N Đ H, Hát Oai Huyền, Lê thị Quyên Đông, Trương Hồng Liệt, Linh Da Uyên, Trầm Mặc, Bảo Hoa, Vũ Uyên Đoàn, Tôn Nữ Thu Dung, Thy Anh, Hồn Lá Cỏ, Sầu Thiên Thu, Chiêu Tim, Thanh Hằng, Võ Nhã, Ng. Thủy, Bá Vương Hoa, Đặng Hoàng Vũ, Châu Hạnh, Thi Huyền, Phi Thừa, Nhôm, Linh Vũ Di, Đoàn Hồng, Trần Nguyễn Bảo Hạ Chuyên, Nguyên Linh, Minh Oanh, Trần Thương Sinh, Hoàng Thụy Uyên, Nguyễn Lê Ngọc, Phạm Nguyễn Thương Hạ, Thùy, Quế Anh, Lưu Lan, Chst, Nguyễn Thị Liên Hương, Chung Thị Ngọc Thủy, Sóng Trường Giang, Sương Ngọc, Đăng Nga, Đoàn Thụy, Hiền Trang, Thị Mây Sâm, Trần Túy Phiến Nga, Ngọc Minh, Tóc Bay, Như Hà, Linh Trang.

thơ

Trần Viễn Mê, Nguyễn Đình Chiến, Lê Đức Lang, La Vi, Áo Vàng, Văn Hiều, Dạ Thùy Nguyễn Vũ, Nguyễn Ngọc Hoàng, Nguyễn Đình Huy, Lê Ngọc Di Nhân, Anh Việt Thi, Vũ Thị Tiểu Du, Nguyễn Thị Cát Hồng, Minh Tùng, Trần Nghi, Hoàng Minh, Mây Hạ, Phạm Nguyên, Lưu Hồ Thượng Uyên, Dung Hạ, Hoàng Dấu Ái, Văn Hiều, Bùi Tuấn Kiệt, Vương Trầm Phương, Mai Nguyễn Nhã Minh, Phạm Vinh, Đỗ Thái Tuấn Vũ Thị Hoài Linh, Châu Trường Phương, Lê Thái Hiền, Trương Huỳnh Huệ.

biết một biết mười • Nguyễn Thế

(tiếp theo trang 50)

người Anh, thuộc thế kỷ thứ 17, người đầu tiên tính được chu kỳ của sao đó lần cuối cùng sao Halley bay gần trái đất là năm 1910. Lần tới sao Halley sẽ trở lại khoảng 1986.

— Sao chổi 1811 khám phá năm 1811, với chu kỳ 3000.

— Sao chổi Ikeya-Seiki là sao tìm được gần đây nhất (1965) do các nhà thiên văn Nhật Bản khám phá. Chu kỳ của sao này 1000 năm.

2. — Nếu bạn đề ý thì sẽ thấy tên các trận bão đều là tên của phụ nữ Tây Phương (Bão Anne, Bão Béatrice, Carol v.v. .)

Bão gặp đất liền thì tàn phá trên đất liền. Nhưng nguy hiểm hơn là sự tàn phá các tàu bè trên mặt

biển. Bạn thử tưởng tượng nếu cơ quan khí tượng VN phát hiện được một trận bão và đặt tên VN cho nó; cơ quan khí tượng của Nhật, Mỹ, Maroc... cũng lấy danh từ địa phương để đặt tên cho các trận bão, thì làm sao các tàu bè của các nước trên thế giới theo dõi, thông báo cho nhau nổi.

Vì vậy các quốc gia trên thế giới (cơ quan khí tượng quốc tế) đã có quy ước với nhau là thống nhất tên các trận bão. Tên này do cơ quan khí tượng quốc tế ấn định. Còn tại sao cơ quan đó lại toàn lấy tên phụ nữ để gọi các trận bão thì có lẽ hy vọng rằng với những tên mỹ miều đó, các « nàng » bão sẽ bớt thịnh nộ chăng?